

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja V. évf. IV. szám 2022. április

Relikvia

Habent sua fata libelli, azaz a könyveknek is megvan a maguk sorsa – tartja az ősi bölcsesség. Hozzátehetjük bátran, nemcsak a könyveknek, a tárgyaknak is. Néhai Szekeres Imre plébános úr hagyatékának egy része: könyvek, bútorok, hozzám kerültek. Az atya halálakor még szeminarista voltam. A szentéletű pap ingóságait nagy vigyázattal kezeltem, követtek eddigi utamon, s bár helyszűke miatt ma már csak íróasztalát őrzöm kőszegi lakomban, a könyvek, emléktárgyak és faliképek ma is otthonom díszei.

Nem lehetek elég hálás Lajos bárátnak, aki unokájaként vezetett az ifjúkori hit néha göröngyös útjain, s aki megismertetett Háromfa község buzgó papjával. Élénken emlékszem az első szentmisére, amelyen részt vettem. Imponáló volt számomra az az öszszeszedettség, amivel néhány anyóka jelenlétében a legszentebb áldozatot bemutatta. Nemsokkal

ezután megtapasztalhattam általa a papi élet arany szabályát is: „A szószéken oroszlán légy, a gyóntatószékben ember, az oltárnál pedig angyal!”

Nem felejthetem fájalmát, amikor közölte, kénytelen megválni a katekézistől, mert már képtelen a rakoncátlan siserahad figyelmét ébren tartani. (Így, 30 év múltán bizony magam is hasonló gondoktól szenvedek...)

Nekem, frissen maturált fiatalnak óriási élményt jelentett a Mindszenty bíborosról szóló ajándék kazetta, főként pedig, hogy a kőszál bíboros rabtársát ('44 karácsonyát, mint a Hercegprímás kispapja a sopronkőhidai fogdában töltötte) tisztelhettem benne.

Elevenen él bennem a bolhói Szent Anna búcsúk zarándoklatainak áhítata, a remény, amivel egy-egy infúzió-kúrát követően újra szolgálatba állt,

majd a kényszerű nyugdíjazás... és az a széles mosoly, szívéllyesség, amivel a Veszprémi Papi Otthon ajtájában fogadott, valahányszor a „kimenők” alkalmával meglátogattam.

És látom -már magatehetetlenül- a Székesfehérvári Országos Papi Otthon krónikus szobájában, és összeszorul a szívem a halálhír vételekor... Azóta is évről-évre megállok a háromfai temető nagykeresztje előtt, ahová temették, és mindig erőt ad a derű, ami a fotóról sugárzik, s a „felirat”, amit alig

látni a hívő emberek síremlékein: „Hiszem az örök életet.”

Boldog vagyok, hogy sikerült az egykori plébániát táborhellyé alakítani, így vakáció alatt élet költözik a házba. Az épület falán pedig szerény tábla hirdeti egykori lakója, a gondos pásztor emlékét: Szekeres Imre Ifjúsági Ház.

Hogy miért szakadt föl bennem mindez? Most, az ezüstmise évében kiválogattam 25 verset, amit könyvecskébe foglalva a nyári táborozás előtt szeretnék szétosztani. Ezzel egyben az adományozásra is alkalmat teremtenék, mint ahogy eddig minden esztendőben. Töprengedtem, mi szerepelhetne a borítón? Lakásom bejárati ajtaja fölött megleltem a választ. A drága örökség egy darabja. Egy csempére festett Tarcziciusz ábrázolás. Talán Bódi György, egykori babócsai plébános úr ajándéka: „Ezüstmiséd emlékére, szeretettel – Gyuri”

Hogy ki festhette ezt az egyszerű kis csempét, nem tudom. Talán nem is érdekes. De a legméltyőbb borító lesz a jubileumi kötethez.

Bizony, a tárgyaknak is megvan a maguk sorsa...

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Nagy Miklós

Emberek az országúton

Már István királyunk elrendelte, hogy minden tíz falu templomot építsen és egy papot eltartson. Minden ünnepezen jöjjenek össze. Ha három napos ünnep adódott, akkor még a sátraikat is magukkal hozták. Ez alatt tanyáztak a sátoros ünnepeken. Később majd minden falu épített templomot. Őseink buzgó emberek lehettek, miről a hálátlan utódok helyett a kövek beszélnek.

Őcsökön nyolc falu tartozott az anyateplomhoz száz éve. Most már csak négy. Itt vagyok a középső faluban a templom árnyékában. Innen megyek a filiákba esketni, temetni meg iskolába tanítani. A filiák közel vannak, gyalog járok az országúton. Találkozom zsidó handlélval, az is járja a falukat télen-nyáron. Egyszer elmondta, hogy tizennégy faluja van. Tizennégy falu, napról-napra járni. Ha ez a handlé lélekjáró apostol lenne, mit végezhetne évek alatt. Mennyi energia van ebben a zsidóban, a filél az energiája.

Szép tavasszal a filiába indulok Istenről beszélni a gyerekeknek, aki életét adta mindnyájunkért, és életet adott mindnyájunknak, kinek hogy, milyen kamatra. A botom leemelem a fogasról. Mert az országúton bot kell, a kutyák előtt így több a respektus.

Itt van mindjárt a Peták cigány, észre se vettem, mikor az árokpartról felugrott. Mellette

egy cigánylányka. Petákat a többi cigány ki nem állhatja. Azt mondják, hogy „nincsen file”. Azért az országúton jár fel-alá Miskolcig meg vissza. Ha utas közeledik, a hegedűt kézbe kapja és fantasztikus futamokkal tarkítja a nótát. A lányka meg forog, lebeg, táncol. Néha autó is megáll mellettük. Nevetnek és egy pengőt is ki-dobnak. Ma Petáknak jó kedve van. A leány szépen táncol. Pár krajcárt helyezek a művészet e furcsa üzemére. Peták a láz hevében a pénzt tippeli: vörös vagy fehér?

A kofa kocog el mellettünk egy lóval a kordéján. Ennek az asszonynak a férje a fronton

elesett. Öt gyereket hagyott itthon, na meg egy tehenet és három hold földet. A földéhes sógora rávette, hogy a földet adja el neki, hisz nem tudja megművelni.

Mikor a városba mentek a földcskét átíratni a telek-könyvhöz, az asszony utána a piacon sírdogált és gondolkozott, mitévő legyen. A piac lármájából kihallatszott, hogy a tojásnak ennyi az ára, a tejfelnek, meg a csirkének meg anynyi. Majdnem duplája, ahogy a faluban kéri. Elhatározta, hogy ő kofa lesz. Vett egy lovat és egy kordét. Először kinevették.

Ő megszokta a szekerezést, ami a konyhára tisztességesen hozott. A leányának parádés eskü-

vőt csinált. A fiának két hold földet vett. Most is jól elkelhetett a portékája, mert vígan pattint az ostorával. Ki ne lenne ma jókedvű? A nap küldi sugarait a zsendülő mezőre. A verebek fürödnek a porban. Az országútnak különös zenéje van. Nini, ott áll az ekéje mellett Portás Mihály vagy András. Ő Wladivosztokban is járt. Két év alatt átgyalogolta Ázsiát. Egyszer megkérdeztem tőle, nem volt sok az ázsiai gyaloglás. Nem — vélte ő. Ha összetenném, amit én az én négy hold földemen fel-alá jártam, talán még annál is több volna. De szívesebben járok itt — mondá nevetve. Talán így bízta magát abban az országban, ahol a tejet baltával vágta. Most egyedül van. A kis fia torokgyíkban halt meg. A felesége egy szőke angyalkával akarta megörvendeztetni, de vele együtt meghalt és a fiacskájához repült.

Mennyi tragédia egy ilyen rövid úton két falu között, amit egy félóra alatt megteszek.

Pár perc és a Csicsogó-dombot elérem, amire az országút felkigyózik. A dombról valaki kéreppárral karikázik felém. A kutyabőrös suszterunk. Háta mögött nagy tekercs talpbőr van kötve.

Alászolgájával köszönt. Ő nem ember. Vannak kutyabőrös és pergamenes okmányai erről. Innen a neve. Szidja a parasztot, a világot. Úgy látszik, maradt benne az ősi gögből pár fuvallatnyi.

A dombra értem. Alattam a folyó, előttem a híd. A túlparton meg a falu. Az asszonyok a vízben sulykolják a vászonruhákat. A hídnak karfájára dőlve Jóska bámul a vízbe, a falu bolondja. Az asszonyok nevetve felkiáltanak hozzá.

Ő szóltanul bámul. Majd veszi a tarisznyáját és elindul valahova. Ha megéhezik, valamelyik jószívű családhoz megy ebédelni. Öregek emlékeznek, hogy tűz ütött ki náluk, mikor még az anyja a szíve alatt hordozta. Anyját ölben hozták ki a kertbe és a kimentett bútorok közé letették. Ott jött ő a világra. Az égő ház világitott rá élete első perceiben. — Most észre vesz engem, köszön fásult köszöntéssel.

A hídon túl pázsitos tér. Kis libák csipegetik a zsenge füvet. Az iskola a pázsit szélén van. A nyitott ablakon kihallik, amint ötven gyerek a leckét fújja. Apró emberpalánták. Még nincsenek megszabdalva az élettől. Piros arcok, nevető szemek. Vágynak ki a fénybe, a melegbe, az életbe...

Vége.

Hogyan segíthetnénk plébániánknak? – 8 ötlet, ami talán még nem jutott eszünkbe

Életkorunknak és lehetőségeinknek megfelelően találhatunk olyan feladatot, amellyel hasznára lehetünk plébánosunknak és plébánián dolgozóknak.

A COVID-korlátozások enyhülésével a plébánia élete és szolgálatai is új életre keltek. Ismét elindultak azok a tevékenységek a plébánián, amelyek nem működhetnek odaadó önkéntesek, fiatalok és idősek segítségével nélkül. **Nem számít a korunk, az sem, hogy milyen lehetőségeink vannak: a plébánián biztosan létezik olyan feladat, amit el tudunk látni, és amivel megkönnyíthetjük gyakran túlterhelt plébánosunk és munkatársai dolgát.** Minél többen segítenek, annál könnyebb a teher. A segítségnyújtásnak számtalan módja van, olyan is, amire talán nem is gondoltunk eddig. Ez a néhány ötlet csak arra vár, hogy színre lépjünk...

1. A számítógép mestere vagy

Számítógép guru, internet szakértő, a közösségi média mesterszintű használója vagy? **Azok a plébániák, amelyek kevésbé profik ezen a területen, biztosan hálásak lesznek, ha felajánlod segítségedet.**

A plébánia weboldala megújulásra szorul? Frissíteni kellene? Létezik a plébániának Facebook oldala? Ezek az eszközök rendkívül hasznosak, amikor fontos híreket kell a közösséggel tudatni, például szentmisék időpontváltozásait. Esetleg jó Aletheia cikkeket is meg lehet osztani!

2. Ügyesen írsz

Ha szeretsz írni, oldalt szerkeszteni, és van kedved a plébániád nagyszerű eseményeit közzétenni, tudd meg, működik-e egy hírlevél-szerkesztő csoport. Persze ne feledd, megvan a kockázata annak, hogy ezentúl ez a te feladatod lesz!

Beszélg a lelkipásztorral, hogy időbeosztásodtól függően milyen időközönként lehetne megjelentetni a híreket. Ez remek lehetőség arra, hogy kapcsolatba kerülj más hívekkel, és felhívj a figyelmet a közösségeket érintő eseményekre.

3. Ha jó a kézügyességed

A plébániákon a templom és a paplak, éppúgy mint a többi épület, állandó karbantartást igényel. A kápolnát újra kell festeni, világítást kell cserélni, vagy hangszigetelést kell javítani. Mindig vannak kisebb és nagyobb feladatok, amelyeknél jól jön a segítő kéz. Ha szeretsz bütykölni, ügyes vagy, miért nem ajánlod fel a segítségedet?

4. Ha szereted a virágokat

Gyermekkori álmod volt, hogy virágos leszel, de ez soha nem valósult meg? Remek alkalom vágyaid beteljesítésére a plébánia szolgálata. Egy kis tehetség és idő kell hozzá, de micsoda öröm, amikor a szertartásokat szebbé varázsolja!

5. Ha szívesen vigyázol gyerekekre

Ha szereted a gyerekeket, szeretsz velük játszani és mesélni nekik, ajánld fel, hogy vigyázol a kicsikre szentmise alatt. A templomok közelében általában van plébániai vagy hittanterem, tárgyalószoba vagy más helyiség, ahol ez remekül megvalósítható.

A szülők nagyon hálásak lesznek. Ugyanakkor lehetőség is adódik, hogy megismerj sok fiatal, és akár hétvégeken is gyerekekre vigyázz.

6. Ha szeretsz közösségi programokat szervezni

A COVID-19 vírus alatti napok és hónapok megnehezítették azoknak a testvéreknek az életét, akiknek fontos a mise utáni agapé, vagy szeretnek esti megbeszéléseken, bibliaórákon részt venni. Az idei év, reméljük, jobb lesz. Kétségtelen, hogy a plébániai közösségek nagyon szeretnének már újra összejönni. Halljuk, milyen ötleteid vannak, hogyan lehetne a plébánia szellemiségét és közösségi életét újra felvirágoztatni!

7. Ha ügyes fotós vagy

Sokak szenvedélye a fotózás, ami az egyházközség számára nagyon jól használható képesség. Az év során nem kevés szép alkalom adódik, amikor egy fotós nagy hasznára lehet a plébániának. Ilyenek a különböző ünnepek, ünnepségek, szentségek. Ha van egy elhivatott fotósa plébániának, az egyrészt lehetővé teszi, hogy ne „kattogtasson” egyszerre túl sok fotós a szertartásokon, másrészt garantálja a szép képek közzétételét a honlapon, a közösségi médiában és a plébánia hírlevelében.

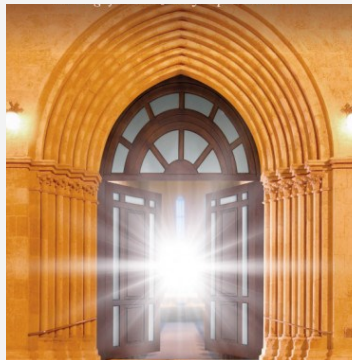
8. Ha szívesen segítenél betegeknél és időseknek

Sok plébánián van valamilyen csoport arra, hogy meglátogassa a betegeket vagy az egyedül élő idős embereket otthon, nyugdíjas otthonokban vagy rehabilitációs intézményekben. Ez is egy csodaszép és örömhözó formája a szeretet gyakorlásának, melyet ráadásul Jézus világosan és konkrétan előírt a híveknek.

+1 Beszélj a plébánosoddal...

A plébános atyával egyeztetve biztos van ezeken a pontokon kívül is olyan lehetőség, igény, amelyben jól fog egy kis segítség. Beszélj a papoddal, mert minden segítség a közösség életén, fejlődésén segít.

Forrás: Katolikus.ma Fordította: Kántorné Polonyi Anna

Muraközi Gyula:

Az Anya

*Hullt a keresztfa könnye még, a vér,
S már szállt az est. az álmos denevér,
Egy csillag égett. Ijedt fény, homályos.
Ört állani a dombra jött a csend.
Kopár, zord úton Jézus anyja ment,
S követte őt a hű tanítvány, János.*

*Bús gyászpálástot vett a völgy, halom,
Siető árnyak tűntek a sötétben.
Mária sírt, szívét a fájdalom,
A kín rikoltó keselyűje tépte.*

*„Mehalt a Fiam!” S az emlékezet
Zord késként mélyítette a sebet.
Holt jövőn himzett szemfedél a múlt,
S a csend csak egy sikongó dalt dalolt.*

*„Mehalt a Fiam!” Éjre vált az este,
S János, a szelíd, vigasztalni kezdte:*

*Nem fiadnak ácsolták a keresztet:
A Messiás Ő, az Ige, a Kezdet,
A Bárány, kit próféták álma látott
Forró vérében mosni a világot.
Égő örök fény, kit az éj sirat,
Neked már régen meghalt a Fiad!
Régen kinőtt a názáreti házból,
Király az, kit az ég kárpitja gyászol.
Fény, mely fényt áraszt, vakság-verte szemből,
Ige, mely bomló holtak felé zendül.
Pásztor, ki nyáját őrzi élte árán,
Út, mely eget nyit golgoták határán.
Igazság, mely tövist hord homlokán,
Élet, mely télen rügyet bont a fán,
És szeretet, mely most és mindörökre
Halkan, szelíden ráborul a Földre.*

*Nos, jer hát, menjünk, töröld le a könnyed,
Így oszlik az éj, és a gyász is könnyebb.
Hisz tudod már, a keresztfán ki van?
S szólt Mária csöndesen: „A Fiam!”*

Döbrentey Ildikó író, meseíró, előadóművész:

Töprengünk, imádkozunk, kutakodunk – mindent odaadnánk, csak megtudjunk valami kézzel foghatót, valami konkrétumot, ami AZ után történik majd velünk. Meghallgatunk, elolvasunk bizonyágtételeket a halál utáni életről. Ihletett embertestvérek beszélnek, akik a klinikai halálból tértek vissza. Elmondják, hogy látták magukat holtukban, elmondják a folyosót vagy utat, amely a fény felé vezet, s elmondják, hogy onnan *Valaki* visszaküldte őket, mert még feladatot kell teljesíteniük.

Érezzük, hogy igaz, amit mondanak, de nekünk ez nem elég.

Nem olyan régen, csak kétezer éve volt, hogy maga Isten járt itt a földön. Tanított, gyógyított, halottakat támasztott fel. De nekünk már az sem volt elég. Ilyen keményfejűek vagyunk mi, emberek.

Nem mondhatom, hogy különb vagyok. Két gyermeket kellett elveszítenem, hogy képes legyek megnyílni az Egyetlen Igazság előtt. Második fiúnk temetése után két évig vitatkoztam, panaszkodtam, pörlekedtem Istennel – jártam a földi poklot, ahogy férjem mondja. Akkor végre eljutott szívemig és értelmemig az a szereteteli, csöndes hang, amely, bár nem figyeltem rá, mégis mindvégig szólt bennem, valahogy így: „Nyugodj meg! Nincs olyan nagy baj, mint gondolod! Gyermeked jó helyen vannak. Otthon vannak. Egyszer te is odaérsz, és nagy lesz az örömtök.”

Akkor végre meghallottam, felfogtam azt a sokat olvasott, hallott ígét is, amely addig úgy zúgott el fülem mellett, mint a szél: *Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. (Jn 3, 16)*

Akkor megsejtettem, hogy földi életünk és az örök élet egy összefüggő egésznek alkot, amelyben nem a részletek, nem a kézzelfogható konkrétumok a lényegesek, hanem Isten mindent átölelő szeretete.

Csak az a fontos, hogy végtelenül bízhatunk őbenne. Örömök sokaságát készíti elő nekünk. Egyszer talán így nevezzük majd az örök életet: *öröm élet.*

Forrás: Internet

“ÖRÜLJETEK!” – HOGYAN ÉRTSÜK A PÁLI IMPERATÍ- VUSZT?

“Ugyan minek örüljek?” – hallani sokszor a megkeseredett mondatot. “Te meg minek örülsz?” – kérdezték gyerekkoromban, ha valamin túl nagyot mosolyogtam. És tényleg: minek lehet ma örülni? Az itt a kérdés. – Mátyás Imre írása.

Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete! A ti szelídlelkűségeitek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel! (Pál apostol levele a Filippiekhez, 4,4-5) Mit kezd az ember a fenti bibliai mondattal, ha éppen nem vigyori típus? Ha az élete olyan völgybe ért, aminek nemigen látni a peremét? Egyáltalán, mit tesz örülni? Hogyan értem ezt a páli imperatívuszot? Örülni: tudni nem tudom, de érzem, az apostol valami többről beszél, mint egyszerű “örömködésről”. Sajnos nem tudok görögül, lássuk hát, mit mond a mindent tudó Internet. Elő a görög Bibliával! “Chairete” – annyit tesz: örvendezzete, legyetek boldogok! Hogyan? Pál apostol megparancsolja, hogy boldog legyetek? Ha valaki, akkor ő megteheti. Mert ő szívében hordja minden lelkiismeret-furdlását, mivel halálra üldözte Krisztus híveit (lásd István vértanú megkövezése, ApCsel 7,58). Ő, akit megvakított az Úrral való találkozás (ApCsel 9,3). Ő, aki e sorok írásakor éppen börtönben ül (ApCsel24-28). Igen! Az ő szájából hiteles bizonyágtétel. Ha ő mondja... Gondolhatok arra, hogy Isten vigyáz rám bajaim között. Emlékeztetem magam arra, hogy pusztán kegyelme kiválasztó szeretete nyugszik rajtam. Ha oly sokszor feltesszük a “Miért éppen én?”- kérdést, tegyük fel ilyenkor is: “Miért éppen én rajtam van kegyelem?” Amikor puffognak körülöttünk a “Hol van ilyenkor az Isten?”- kérdőre vonások, akkor jusson eszembe, hogy megköszöntem-e mindazt a jót, ami észrevétlenül történik velem nap mint nap? Miért veszem természetesnek, amikor elindulok, hogy ép-ségben meg is érkezem? Amikor van mit ennem, amikor ivóvízben zuhanyzom? “Miért engedti ezt az Is-

ten?”

Mert az az öröm, amit Pál érez, hálából (is) fakad.

Pszichológusok kimutatták, hogy a hálás emberek boldogabbak. “Nincs tökéletes, probléma nélküli élet, a küzdésmentes jólétben elpuhulna a test, és elbutulna az elme. (...) Nem azok az életélvezők, akiknek minden dologból a legjobb van, hanem azok, akik a legjobbat tudják kihozni abból, amijük van.” (Dr. Bagdy Emőke: *Hogyan lehetnének boldogabbak?*) Sőt! Egyes szakemberek szerint este felsorolni három dolgot, amikért aznap hálásak voltunk, segít boldogabb, kiegyensúlyozottabb életet élni! De ez nem minden. Köszönömöt az is tud mondani, akinek semmi köze a valláshoz. Egy nem hívő is tud emlékezni azokra a jó dolgokra, amik vele történnek.

Pál azt mondja, “örüljete az Úrban”. Abban örülni, hogy Neki fontos vagyok, hogy szeret, és ezt naponként ki is nyilvánítja. Hogy hihe-tek, nem az én érdemem, hanem kaptam azt is, lehet ebben örülni. Erről szól a filippi mondat.

Én ezt nem másoknak írom, hanem magamnak. Nálunk otthon az örömondásnak, a pozitív visszacsatolásnak, dicséretnek és általában az örülésnek gyenge volt a marketingje. Nem fért meg a vaskalapos “kálomista” szigor mellett (az volt az egyetlen, ami megmaradt több évszázados, elkótyavetyélt nemességünkől). Nem fért bele tradícióink hangsúlyai mellett, a sárgacsekkek rögválósága mellett: az életöröm nem volt “szabad”. Hosszú út, amíg megtanulom: a dörgedelmes, büntető Isten helyett van nekem öröms, szerető Istenem. Aki nevetéssel gyógyít, humorral tesz tépést sebemre. Gomolyfelhők közé fénypász-mát ejt, úgy mulattat. Egyszer rá fogok jönni, mindez miattam van, nekem van. De akkor majd együtt mondom Pállal: “örüljete az Úrban mindenkor, ismét mondom, örüljete!” Minek örüljek? Annak, hogy “Az Úr közel.” “Abbá”, “apuci”, Jézus így becézi az Atyát. Tenyerébe hajtom fejem: ilyen közel.

Átvétel a Talita Magazintól

„Ani hu” – A Vagyok

Még nem jött el az óra.
Az Úr csak vendég itt,
És anyja mégis tudja:
A vízből bort merít.

Jézus a porba rajzol.
Az utcalány zokog,
Mi némán körbe állunk,
És végül nem dobok.

„Mit fásasztod a Mestert?
Lányod immár halott.”
„Talitha, kúmi!” súgja –
Hess innen, démonok!

Árboc tör’, vízben állunk,
Hullám veri hajónk.
De vihart űz a mondat:
„Bízzatok, én vagyok!”

Mert „én Vagyok” – „Ani hu”,
Legtöbb, mit mondhatott:
Hogy testben Isten-ember,
Köztetek maradok.

Kétezer év, s ma reggel
Beszéltem, hallgatott.
Az Isten van szívemben:
A Vagyok – én vagyok.

Mátyás Imre

Ismerjék meg Tônio Tavares, 46 gyermek boldog és büszke apját

Ő alapította azt a közösséget, amely a szülei által elhagyott sérült gyermekek örökbefogadását szervezi meg.

Antonio Tavares alapította a „Jesus Menino” (Gyermek Jézus) Közösséget, amely olyan sérült gyermekek örökbefogadását szervezi, akiket a szülei elhagytak. Sokan közülük a megírsult abortuszkísérlet következtében a központi idegrendszer sérülésétől (cerebrális parézistól), betegségekől vagy más rendellenességektől szenvednek.

Tavares és 46 örökbefogadott gyermeke mellett három Világifjúsági Napon is tanúságot tettek: Lengyelországban, Panamában és Portugáliában. Megáldotta őket II. János Pál pápa, XVI. Benedek és hét alkalommal fogadta őket Ferenc pápa.

Hamarosan új házat nyitnak meg a portugáliai Oportóban, ahol hasonló gyermekek örökbefogadását kezdik majd meg. Tervezik, hogy azután Európa többi részén folytatják küldetésüket.

Az Aletea interjút készített vele, amikor Barcelonába vitte két gyermekét egy speciális orvosi kezelésre.

Aletea: Mi is a „Gyermek Jézus” Közösség?

Tavares: A gyermek Jézust imádjuk a gyermekeim képében, ők a kegyelmet testesítik meg számomra. Mi nőtlen világiak, fiatal papok, családok vagyunk, ikerházakban lakunk, és segítünk egymásnak gondozni azokat a gyermekeket, akiket elhagytak, sokan közülük abortusz-kísérlet áldozatai.

A brazíliai Petrópolisban indult az első ilyen közösségünk, ahol már 46 gyermeket fogadtam örökbe, sokuk már felnőtt. És van egy másik is Brazíliában, ahol 36 gyermekem él.

Mi történik ezekben az otthonokban?

Összefogunk és segítünk egymásnak gondozni a gyermekeket, akik nem képesek magukról gondoskodni, sok törődést igényelnek, és mindig gyermekek marad-

nak. A vágyunk és küldetésünk az, hogy Józsefhez és Máriához legyünk hasonlatosak itt a földön.

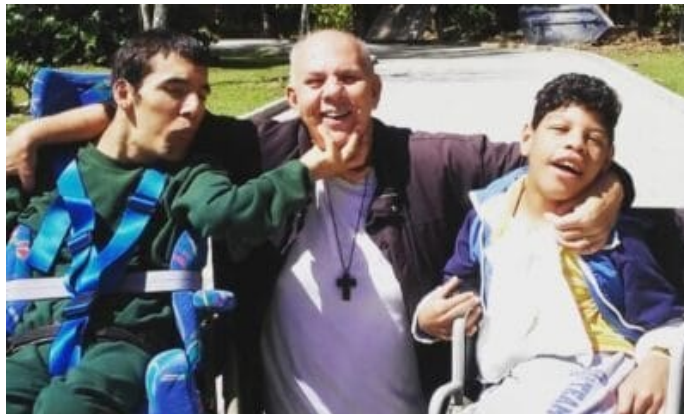
Úgy gondoskodunk a gyermekeimről, mintha magáról Jézus Krisztusról gondoskodnánk. Ezért életünknek alapvetően az imádság és a munka áll a középpontjában. Otthonainkat megtölti a csend.

A szülői szerepet néha teherként élik meg. Ön mit tapasztal, hogy jut ideje ilyen sok gyermekre?

Igen, gyakran hallok szülőket panaszkodni, akik alig várják, hogy a gyermekeik felnőjenek és elhagyják a szülői házat. Nálam ez másképp van. Ők sosem mennek el, és én örülök ennek, mert egy gyermek élete isteni kegyelem.

Ezt próbálom világossá tenni számukra. Minden egyes gyermek születésnapját megünnepeljük. Van olyan hét, amikor három napon is tortát eszünk. Minden este megölelem mindegyiküket.

Még amikor utazom is, mint most, némelyikük nem akar addig lefeküdni, amíg nem beszélünk videón keresztül.

Társadalmunkban egyre kevesebb gyermek születik, és egyre kevesebben születnek meg valamilyen fogyatékkal.

Igen, ahogy Ferenc pápa mondta, a „dobd el” társadalmában élünk. Úgy tűnik, hogy mindenben muszáj a saját érdekünket, a profitot nézünk. Eppen ezért bárki, aki sérülékeny, azt kirekesztik vagy megsemmisítik.

A gyermekeim közül sokat az anyaméhben bántalmaztak, még mielőtt megszülettek volna. Kísérletet tettek a megölésükre egy olyan helyen, ahol a legnagyobb biztonságban kellett volna lenniük, az édesanyjuk méhében.

Sok katolikus ugyanígy vélekedik az abortuszról, de nem mindenki veszi annyira komolyan, hogy változtasson az életén, mint ahogy Ön tette. Ön azoknak a gyermekeknek szentelte az életét, akiket a világ elfelejtett.

Nagyon fiatal voltam még akkor, amikor egy olyan otthonba mentem dolgozni,

ahol sok hátrányos helyzetű gyermek élt. A tanáruk voltam. Az első nap, amikor beléptem, az egyik gyermek megfogta a kezemet, és megkérdezte, akarok-e az apukája lenni.

Ez a kérdés elültetett bennem egy magot, ami idővel növekedésnek indult. Az életük az intézetben maga volt a pokol. Anélkül, hogy észrevettem volna, az életem részévé váltak. Moziba vittem őket, elvittem őket a szüleim házába ebédre.

Azon a napon az édesapám félrevont, és megtiltotta, hogy újra oda vigyem őket. Világossá tette számomra, hogy nem szívesen fogadják őket. Ma már a szüleim is szeretik és épp annyira az unokáiknak tekintik őket, mint a testvéreim gyermekeit.

Mi vezetett az életében ehhez a döntő változáshoz?

Az indított el a hivatásom útján, amikor egy éjszaka ott maradtam a házban, ahol ezek a fiúk voltak, és láttam azt a poklot, amiben éltek. Az igazságtalanság az égre kiáltott. Istent kérdeztem, hogy engedhet-e ezt meg, és azt mondta, hogy menjek és éljek velük. Így kezdődött.

Elmentem a püspökhöz, aki helyeselte az elképzelésemet, és azt mondta, mellettem fog állni.

Isten hangosan és érthetően szólt Önhöz, egyházán és kedvencein, a gyermekeken keresztül.

Igen, ezzel a bizonyossággal hagytam el a szüleim házat, mondtam fel az állásomat, és béreltem ki egy kis házat Petrópolisban, majd magamhoz vettem Alexandrét, – azt a fiút, aki az első nap megkérdezte tőlem, akarok-e az apukája lenni –, Marcelót és Miguelt. Ők voltak az első három.

Kezdetből fogva voltak barátaim, akik segítettek, mivel azóta önkéntes szegénységben élünk, és a gondviselésre támaszkodunk. Sosem szenvedtünk hiányt semmiben. Néha még a legjobb kórházakat is felkeressük Európában, hogy megpróbáljunk némelyik gyermekem állapotán javítani.

Meséljen valamit az egyik gyermekéről Jan anencephaliában szenved. 9 éves, és hiányzik az agyveleje. Újszülöttként fogadtam örökbe, és az orvosok mindössze 2 hónapot jósoltak neki. Csak víz van az agyában.

Meglepő módon idővel érzékenyebbé vált a hallása, és reagál azoknak a jelenlétére, akiket szeret.

Folytatás a másik oldalon!

Az édesanyja abortusz tablettákat vett be, hússzorosát annak, ami az abortuszhoz elegendő lett volna. Kórházban szült, és a karjába sem volt hajlandó venni a fiát. Azt mondta, hogy csak egy darab hús, és vigyék el a szeme elől, ne is lássa.

Egy orvosnő látott engem a televízióban és felhívott. Átmentem hozzá. Odaadta nekem a gyereket, és a kezemben tartottam. Azt mondták, hogy hamarosan meg fog halni, de még mindig életben van, amit az orvostudomány nem tud megmagyarázni.

Nagyon kemény történet ez.

Igen, sokan megkérdezik, hogy vajon Jan élete – telve szenvedéssel – nem bánt-e engem, és nem szeretném-e inkább azt, hogy meghaljon. Azt válaszolom nekik, hogy én ezt a szenvedést sehol sem látom. Boldog, örömet sugároz felém, a gondozói felé, és sokak felé, akik ismerik.

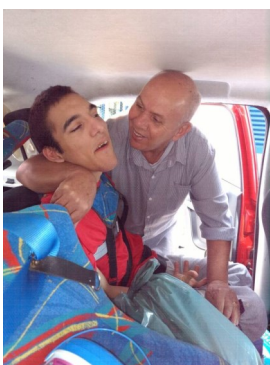
Nem csak hogy boldog, de a körülötte lévők felé is örömet áraszt, egyszerűen a jelenlétével tanúságot tesz a világban.

Gyermekei élete megmutatja, hogy Jézus legyőzi a betegséget, a gonoszot és a halált.

Egy másik gyermekem azért született meg idő előtt, mert az apja leszúrta az édesanyját. Az asszony haldoklott és azt kérte az orvostól, hogy mentse meg a gyermekét. A gyermek bizonyos fogyatékoságokkal született, mert a szülés során nem kapott elég oxigént.

Ez a fiam nem képes engem apának hívni, mert számára az „apa” valami rossz dolog, ahogy a biológiai apja is az volt. De megismerte a mennyei Atyát, és bár vak, nagyszerű zenész, aki még Ferenc pápának is énekelt.

Fordította: Eiben Ingeborg Alecia

Lehet-e Istent szótagolni?

Bagdán Zsuzsanna

Szótagolni azért tanulunk, hogy minél hamarabb apró, értelmes egységeket alkossunk az értelmetlenségéből. Ezt utasítja el Dávid István *Isten szótagolva* című könyve. Nem részsikereket keres, hanem a nagy egészet, amelyet minden egyes szilánk magában hordoz valahol.

Nemrég azzal játszottam, hogy megpróbáltam a magyar nyelvű feliratokat úgy látni, mintha külföldi lennék, és így alkossak véleményt az anyanyelvemről. A vakfolt azonban nem azért van, hogy könnyű legyen rálátni: néhány töredékes részsikertől eltekintve be kellett látnom, hogy a küldetés, anyanyelvem idegenyelvetése lehetetlen. Csak akkor sikerül, ha ismerem más nyelveket is, illetve megfelelő ideig koncentrálok egyetlen szóra – nem a jelentésre, csak magára a szóalakra, amíg le nem bomlik előttem egészen.

Dávid Istvánnak 2021-ben a Koinónia Kiadónál megjelent (áhitatos? képes? verses? zenés?) könyve is abban segít, hogy az apró dolgokra összpontosítással másképp szólaljon meg az, amiben élünk, mozgunk és vagyunk. Vannak időszakok, amikor különösen nagy szükségünk van erre: az emberélet útjának felén, zűrzavaros időkben, kiábrándulásban és keresésben, lelki-spirituális se vedel, se nélkülüdben, meghasonlottságban. Ilyen időszakok, normatív krízisek az egyének és a közösségek életében is előfordulnak.

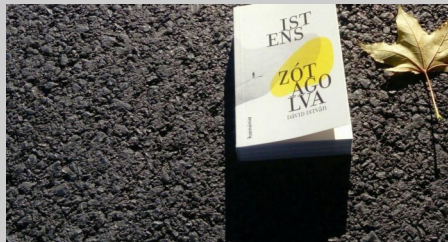
Erre a másképp megszólalásra jó példa a reformáció, amelynek nagy vívmánya volt az anyanyelvi ígírdetés. Úgy látszik, most inkább arra van szükségünk, hogy eltávolodjunk az anyanyelvtől, az anyanyelvnek hitt értelemtulajdonításoktól, hatalmi olvasatoktól, és különböző új perspektívákból szemléljük a szót, a bennünk kibontakozó jelentést.

Dávid Istvánnak különös útja van: a határterületeken érzi jól magát, ott keres kapcsolódásokat. Egyetemi tanulmányait filozófia szakon kezdte, aztán lelkészi képesítést szerzett, nyárádrmenti lelkészi szolgálata után több mint egy évtizede egyetemi lelkészként dolgozik Kolozsváron. Férj, négygyermekes édesapja, képzett lelki vezető. Olyan ember, aki vágyik többet látni és láttatni. A 2015/2016-os tanévben előadássorozatot szervezett a Tizparancsolatról, amelyben orvosok, művészek, politológusok és egyéb tudományterületek szakértői járultak hozzá az Írás jobb megértéséhez. Ebből a beszélgetéssorozatból aztán könyv született. Ez történt az *Isten, szótagolva* című blogjával is, amelyben haikuformátumú feljegyzéseit és fotóit tette közzé egy-egy igeszakasz kapcsán. A könyv lét-

rejötténél bábáskodó társalkotók – Demény Péter szerkesztő, Zsigmond Júlia koordinátor, Szöllősi Zsófia, Sógor Samu, Székely Norbert zenészek és Makkai Bence grafikus – munkájából szerethető, jól használható kiadvány született.

A cím megmaradt, csak kissé átalakult. Választott formájában – IST ENS ZÓT AGO LVA – arra emlékeztet, amikor még az iskolai oktatás előtt, a betűket már igen, de a szótagolást még nem ismerve rakosgatjuk össze a leírt valóságot látszólag értelmetlen töredékekből. Szótagolni azért tanulunk, hogy minél hamarabb apró, értelmes egységeket alkossunk az értelmetlenségéből. Ezt utasítja el Dávid István könyve. Nem részsikereket keres, hanem a nagy egészet, amelyet minden egyes szilánk magában hordoz valahol.

A kiadványban két irodalmi trend is találkozik: a zsebkönyvformátum és a multimedialitás. Utóbbit a heti szakaszokhoz készített zenék jelentik, amelyek QR-kódokon át érhetőek el, újabb teret nyitva meg az értelmezés előtt, meditatív atmoszférát teremtve az olvasáshoz. De nem ez az egyetlen referencia. Felidézhetőnek bennünk Simon Márton Polaroidjai is, amelyek bebizonyították, hogy a költészetnek Instagramkompatibilis módja. Ezek a haikuformátumú fohászok is ilyenek, a képekről nem is szólva. A saját összefüggéseinkben keres bennünket, és ha nem szaladunk, meg is talál.

Ugrattam azzal Pistát, hogy írt egy igazi székely áhitatoskönyvet – bőbeszédűséggel ugyanis nem lehet vádolni a szerzőt. Az IST ENS ZÓT AGO LVA azonban nem áhitatoskönyv, sokkal inkább egy képes, zenés, sóhajtós imakönyv, egy módszer, ami zsebre vágható, mégsem instant. Sőt, kifejezetten molyolós, lassítós, nem egy szuszra lehajtható, egyperces igemagyarázatok. Dávid István módszere melós: olvasni, tömöríteni, hordozni, fényképezni, kulcsszavas szófelhőt írni, zenét rendelni hozzá. Játsszani, tulajdonképpen, és gyermekeként menni be az Isten országába.

A kötet ötvenkét hétre kínál heti hat feladatot. Elolvasni az ajánlott igeszakaszt, haikuformátumú jegyzetet írni belőle, megjeleníteni fotón, írni róla pár személyes sort, gondolatot, engedni az Ige szavait szófelhőként gomolyogni és visszahatni magunkra, és meghallgatni azt a zenét, amelyhez a QR-kód vezet. Mindez elvégezhető napi fél óra alatt, de választhatunk minden napra egy-egy teendőt. A hetedikre például azt, hogy megpihenünk. A könyv teljes szabadságot ad: bármikor elkezdhető. Mint minden olyan gyakorlat, életmódváltás, ami megváltoztathatja az életünket.

Dávid István:

Isten szótagolva.

Koinónia Kiadó, 2021

MIÉRT VAGYOK KERESZ- TÉNY?

Gustave Thibon (1903-2001) 13 évesen elhagyta az iskolapadot, mégis filozófus lett. Az első és a második világháború mélyen megrendítette. Utóbbi alatt már szülőfalujában élt, ahol vendégül látta Simone Weilt, akit támogatott, sőt írásait is Thibon adta ki. A 98 évesen elhunyt filozófus minden sorából árad a bölcsesség, a szabadság és az Élet.

Miért vagyok keresztény?

-Azért, mert szomjazom egy olyan Isten után, aki nem pusztá sötétség, aki nem azonos önmagammal; olyan valaki után, aki, miközben lelkem legmélyéig hasonlít rám, egyben mindaz, ami belőlem hiányzik.

-Azért, mert mindent áldani akarok ezen a világon, de semmit sem szeretnék isteníteni.

-Azért, mert egyszerre akarom megőrizni a tiszta tekintetet és a lángoló szívet.

-Azért, mert érzem, hogy az emberi kaland nem torkollhat meddő reménytelenségbe, meddő kérdezettségbe vagy meddő gondtalanságba.

-Azért, hogy kibékítsem az emberek iránti végtelen szeretetemet és a tőlük való undoromat.

-Azért, mert szükségem van fényre a misztériumban és misztériumra a fényben.

-Azért, mert azt akarom, hogy legyen erőm építeni és élni, s még nagyobb erőm legyen remélni az összeomlás és a halál idején.

-Azért, mert egyszerre és elválaszthatatlanul vagyok *realista* és *elrugaskodott*.

-Azért, mert anélkül akarok elmerülni a túlzásban, hogy megtagadnám a rendet, és mert a túlzásban akarom megtalálni a rendet.

-Azért, mert egyedül a kereszténység nyit meg előttünk egy felsőbb régiót, ahol mindaz, amit a földön *joggal* tartanak botrányosnak, értelmetlennek és rombolónak (vak reménység, féktelen szeretet, a rossz termékenységébe vetett bizalom, s egyben a rossz teljes elutasítása), bölcsességgé és igazsággá lesz; mert friss és tiszta vért áraszt szét bennünk, amelynek hőmérséklete bármely magasra szökhet, lázat nem okoz.

Forrás: Gustave Thibon: Jákob lajtorjája. Kairosz Kiadó, Budapest. 2001. 15-16. o.

Mit rejt a kagylóhéj?

A kis Misi kérdezte édesapját:

- *Apu, hogyan keletkeznek a háborúk?*
- *Nézd csak fiam, ez rendszerint a következőképpen történik: Vegyük például, hogy Anglia valamiért összeveszik Amerikával...*
- *Ugyan miket beszélsz – avatkozott a beszélgetésbe a gyermek anyja is. – Anglia és Amerika sohasem fognak összeveszni.*
- *En nem is azt állítom, hogy összevesznek. Csak egy példát akartam mondani.*
- *Ilyen buta példákkal csak zavart keltesz a gyerek fejében, hangzott a válasz.*
- *Micsoda?! Hogy én zavart keltek? Ha terád hallgatna a gyerek, üres fejjű maradna?*
- *Mit mondasz?! Nem tűröm, hogy*
- *Köszönöm apa, köszönöm anya! – szakította a szülőket félbe Misi. Most már nagyon jól megértettem, hogy keletkeznek a háborúk.*

(W. Hoffsummer)

Egy apának hét fia volt. A fiúk állandóan veszekedtek egymással, semmiben sem tudtak egyetérteni. Ha az egyik azt mondta valamire, hogy rendben van, a másik biztosan talált valami kifogást ellene. Ha az egyik fehérbe öltözött vasárnapon, a másik biztosan más ruhát viselt. A szomszédok ujjal mutogattak rájuk: - Szerencsétlen gyerekek! Ha az apjuk lehunyja a szemét, minden vagyonukból kiforgatják őket.

Az apát igen bántotta ez az áldatlan helyzet. Amikor úgy érezte, nemsokára meg fog halni, összehívta fiait. Eléjük tett egy hét vesszőből álló köteget:

- *Látjátok ezeket a vesszőket? Aki el tudja törni mind a hetet egyszerre, kap tőlem száz arany tallért.*

A fiúk mind megpróbálkoztak a feladattal, egyik a másik után, de a hét vessző épp csak hogy meghajolt kissé, a legerősebb fiú kezében is.

- *Na látjátok, milyen erős a hét vessző így együtt! Most oldjátok szét őket! – mondta az apa.*

Igy történt. Mindegyik kezébe vett egy szál vesszőt.

- *Most törjétek szét!*

- *Egy kisgyerek is meg tudja csinálni! – mondta a legidősebb.*

- *Ezek vagytok ti, a szétbontott köteg, ha veszekedtek.... Bárki könnyen elbánik veletek. De ha egyetértetek és együtt maradtok, senki sem tud ártani nektek az emberek közül.....S én nyugodtan és békességben hunyom le szememet.*

(Christoph von Schmid nyomán)

G y e r m e k o l d a l

HITTANTÁBOR, 2022

Kerettörténet: A Tenkes kapitánya

Helyszín: Mecsek, Szabadszentkirály

Amerre portyázunk:

Szent Jakab-hegy, Zengő, Harkány: strand, Magyarhertelend: strand, Orfű—barlangászás, Tenkes-hegy, Sikonda, Siklós: vár, Pécs,

Mecsextrém Park... **Időpontja: Lányok: júl. 18-23. Fiúk: júl. 25-30.**

Péter apostol: „ Minden próféta tanúságot tesz arról, hogy aki hisz

Jézusban ... Péter szavainak folytatása 1.		ÍR	"M" UTÁN KÖVETKE- ZIK	KIKET KÜLD JÉZUS BŰNBOCSÁNATOT HIRDETNI ?	JÉZUSSAL HUSVET VASÁRNAP TÖRTÉNT
APRISZTIVÁS AZ ÚR MÉG- EZE FEL	NŐI NÉV				FLUOR
IBO- CSÁJT	PARIPA		FÉLIG ÉPI! KETREC DARABI		EGYE! ALAK KÖZÉPENI
JEREMIAS	NITRO- GEN ÜRES GÖL	MADAR KELLÉK OSTYABAN VANI			
Péter szavainak folytatása 2.	SEBESET KÜZDŐTÉR				
KARAMBOL					DEHOGYI KÖRÜLBELÜL
VÉGTELEN TÁGAS TÉR	RÉSZVÉNY TÁRSASÁG N.		OKMÁNY R. ANGOL ERZSÉBET		
IDŐS NŐ		CSEH- NÉMET FOLYÓ			
FÉLIG ENNE!	BORSÓ KÖZEPE!	EGYFORMA BETŰK	ALOE KÖZEPE!		500 RÓMAI SZ. T.
PÁRATLAN IGAZOLÁS!			VIKTOR KÖZÉPENI PÁRATLAN ZENE!		
A.A...C.	IDE-ODA MOZGAT RÓM.I 100				AZ IDŐ JELE DEHOGYI!
ZÁRT BETŰ: O					

Miért óv a házasság előtti szextől az Egyház?

A házasság előtti szex 16+1 romboló hatása - Farkas István piarista atya írása

A keresztény erkölcsstan szerint az együttjárásban kialakuló szexuális kapcsolat nem előre visz, hanem sok-sok értéket, lehetőséget elpusztít. Paradoxnak tűnik, de így igaz, hogy teljesebb, boldogabb az a házasság, amelyben csak a házasságkötés után lesz eggyé a férj és a feleség.

Közel 25 éven át több száz fiatal életét láthattam egészen páratlan közelségből. Ezen tapasztalataimat sűrítik a következő sorok. Bár Te is megszívlelnéd az itt leírtakat, s így együttjárásod, házasságod valóban boldog lenne!

Szedjük tehát szépen sorba, hogy milyen pusztítást végez a házasság előtti szexuális kapcsolat:

1. A pár életéből egy felhőtlen, játékos korszak („gyermekkor”) egyszer és mindenkorra pótolhatatlanul ki marad. Jól tudjuk, hogy milyen meghatározó egész életünkre gyermekkorunk (játék, bizalom, ráhagyatkozás...). Életünkben a felnőtté válás, a felelősség a szexuális éréssel jelenik meg. Ha egy pár a házasságkötésig tartózkodik a szexuális kapcsolattól, hallatlanul szép, játékos, felhőtlen korszakkal alapozza meg jövő életét. Ezt később pótolni nem lehet!

2. A sokszínűség ki sem épül vagy leépül. Két ember között a legkifejezőbb a testi kapcsolat. Amíg ez nem jöhet létre, ezer más módon fejezik ki figyelmességüket, ragaszkodásukat. Ha a testi kapcsolat belép, az összes többi kifejezőmód háttérbe szorul. Ha a belépésig már kiépült egy gazdag kapcsolatrendszer, az tovább él: ha nem, sivár, egyhangú lesz két ember kapcsolata: „Az ágy közös. A párna nem.” (Pilinszky János: Életfogytiglan)

3. A szexuális kapcsolat a teljes önátadásnak és a teljes elfogadásnak a jele. A teljesség nem lehet egy estére vagy például három hónapra szóló. Amikor tehát eljártsszák a teljes odaadást, holott egészen más a valóság, becsapják egymást, hazudnak egymásnak. A teljes elfogadás azt jelenti, hogy visszavonhatatlan a döntésem. Ez csak a házasságban igaz.

4. Egy személy számára a legmegalázóbb, ha tárgyként kezel. Nem tárgyként, hanem személyként fordulni a másik felé azt jelenti, hogy páratlan szerepet tölt be az életben (nem pusztán szexuális örömeim tárgya). Az említett páratlanság csak a házasságban realizálódik.

5. Hogy a másikat teljesen elfogadom, ez azt is jelenti, titkaimmal együtt szeretem. Igazán csak a titok vonzza, bűvöli el az embert. (Gyermekkorunkban miután egy kisautót kibeletztünk, többé már nem volt érdekes számunkra, kidobtuk a szemétre.) Ha kíváncsiságom, erőszakom fölébe kerekedik a másik titkai tiszteletének, valójában nem beszélhetek elfogadásról, szeretetről.

6. Szabadunk betegsége az elidegenedés. Szavaink, kifejezéseink elveszítik helyiértéküket, tartalmukat. Ha a szexuális élet ösztönkielégítéssé degradálódik, lejáratódik, hogyan fejezzem ki szívem választottjának, hogy egyedül őt szeretem? Amikor azt mondom: egyetlenem, akkor magam sem hiszem, mert nem az.

7. A házasságon kívüli szexuális kapcsolatban védtelenné, kiszolgáltatottá válik az ember. (A lágerparancsnokok nagyon tisztában voltak a levétköztetés megszegyenítő jellegével, éltek is vele.) A szemérmesség védi az értéket, a titkot, a jogtalan szeméktől, illetéktelen személyektől. A házasságban ezt az értékvédő szerepet átveszi a bizalom. A házasságon kívüli meztelenségben leomlik az első védőrendszer (szemérmesség), s még nincs meg a második (bizalom), az ember így kiszolgáltatott lesz.

8. A házasságon kívüli szexuális kapcsolatban az egyik legszentebb valósághoz, két ember tökéletes szeretetkapcsolatához félelem, bűntudat kapcsolódik. Nincs mögötte a teljes elköteleződés biztonsága: „Te életreszólóan, visszavonhatatlanul az enyém vagy, és én a tiéd.”

9. A test nagyon könnyen válhat a manipulálás eszközévé. Ráhajtok valakire, testileg az enyém lehet, de ezzel egy kegyetlen zsákutcába kerülök: „Vajon tényleg szeret? Nem csak a hálóba került? Őszintén szeret, nem csak a trükköm köszön vissza?” - s így nem oldódik fel a magányom, mert nem szabadon fogadtak el.

10. Roppantul meglepés, amikor a test túlhangsúlyos lesz a választásban. Természetesen nagyon fontos tényező a testünk, de egy teljes élet boldogságához még fontosabb a másik önzetlensége, figyelmessége, türelme, áldozatkészsége, megbocsátási készsége... A „próbaházasság” egysíkú döntést hoz. Amióta ez a „divat”, azóta sokkal több a válás, mint azelőtt.

11. Az ember azáltal több az állatnál, hogy nem determinálja az ösztönei. A férfiaság pl. nem az ösztönerővel mérhető, hanem épp azáltal, hogy valaki mennyire ura ilyen hajlamainak. Az önfegyelm hiánya, föladása a későbbi házasságot is megrontja (erőszakosság, hűtlenség stb.).

12. A házasság előtti szexuális kapcsolat a féltékenység, gyanakvás, bizalmatlanság alapjait rakja le. Partnerem ma velem él házasságon kívüli szexuális életet. Holnap házastársam lesz, s mivel az ő nemi élete eddig sem korlátozódott a házasságra, bárkivel megcsalhat. A házastársi hűségre a legnagyobb garancia: a házasságkötés előtt megtapasztalom, hogy a partnerem irányomban (is) mennyire ura ösztöneinek.

13. Egy házasság teherbírása attól függ, hogy mennyire szabadon vállaltam. Krízisekben jó visszagondolni arra, hogy milyen hosszú időn át teljesen függetlenül (szexuális kapcsolat nélkül) éltünk egymás mellett, s így érett meg egy erős, szabad döntés. Mennyire szomorú arra gondolni, hogy belesodródtam egy házasságba: „Valójában nem akartam, de pofátlanság lett volna négy év együttélés után otthagyni”, „Jött a gyerek” stb. A sodródás, a kényszer mindig értékpusztító.

14. Ami a testhez kapcsolódik, abban jelen van az elmúlás, a halál. Ez igaz a szexuális kapcsolatra is. Ezt a tényezőt a házasságon belül az életadás lehetősége ellensúlyozza. A házasságon kívül pedig csak a mulandó gyönyör szolgálata van jelen:

„Cimborák, a kéj, a tivornya
Testet gyűjt és lelket aszal.
De rút lesz, de fekete, ronda
Az ember, mikor belehal!”
(Francois Villon)

Folytatás a másik oldalon!

15. A házasságban van több olyan időszak, amikor nem élhetnek házasságot a párok (gyermek születése, betegség stb.) Ha a házasságkötés előtti megtartóztatás idején kiépül egy gazdag jelzésrendszer a kölcsönös szeretet kifejezésére, akkor ezekben az időszakokban is élő marad a kapcsolat. A szeretet jelzésére páratlan lehetőség a testi kötődés, de ez csak akkor hiteles, ha az élet összes területén egyedülállóan fontosnak tartom a társamat.

16. Hogyan tekinthet öregkorára az, akinél a szeretet fogalmához szükségszerűen hozzátartozik a szexualitás fogalma? Ezzel a szemlélettel az öregkor üres, kétségbeesítő. Ha viszont van egy szép „tavasz”, amelyben az illető megtapasztalja, hogy milyen gazdag lehet a kapcsolat testi kötődés nélkül is akkor az „ősze” is és a „télre” is reménnyel tud tekinteni.

A felsorolt 16 szempont világnézettől függetlenül minden ember számára megszívlelendő. Alapvető emberi tapasztalatokra hivatkozunk; bizonyára te is sokat átéltél ezekből.

A teljesség kedvéért még idetennék egy olyan érvet, amely az istenhívőknek jelent sokat:

17. Életünknek és testünknek is Isten a gazdája. Sem a saját testem, sem a partneremé nem az én tulajdonom. Isten tulajdonjogát sértem a házasságon kívüli szexuális kapcsolattal. A házasságban Ő egymásnak ajándékoz bennünket, tehát innen kezdve nem sértés, nem lopás a szexuális kapcsolat, hanem kizárólagosságával visszavonhatatlanságával épp megsejtet valamit abból, hogy hogyan szeret engem az Isten.

Ha a felsorolt 17 szempontot átgondoljuk, be kell látnunk, hogy az Egyház szigorúnak tűnő erkölcsi rendszerével nem eltiltani akar valamitől, hanem egy teljesebb élet, teljesebb boldogság felé szeretne elvezetni bennünket.

Sokan tévesen úgy gondolják, hogy a hívő ember szemében minden földi érték leértékelődik. Az igazság az, hogy valójában minden földi értéket nem leértékel, hanem felemel. Bármennyire paradoxnak tűnik, egy hívő ember számára testünk nagyobb érték, mint egy materialista számára. Először is: Isten már a teremtéskor olyan gonddal, szeretettel, annak tudatával tervezte és formálta meg az emberi testet, hogy egykor az Egyszülött Fia így fog megtestesülni. (Mi ennek alapján megtehetjük azt, amit még az angyalok sem: testvérünknek szólíthatjuk Krisztust.) Másodszor: testünknek örök jövője van. Minden testünkhöz kötődő érték örökre megmarad. Én, mint hívő ember, ilyen örömmel, büszkén és felelősséggel tekinthetek a testemre.

A kereszténység tehát nem a bűn forrásának, nem valamilyen gyanús dolognak tekinti az emberi testet. Mi azt valljuk, hogy értékesebb

lesz egy eszme, ha az testet ölt. Örülünk annak, hogy Michelangelo megfestette az Utolsó ítéletet, kifaragta a Pietát, örülünk annak, hogy Beethoven lejegyezte a IX. szimfóniát.

Amikor két ember szeretete, összetartozása a test által is kifejeződik, ez Isten szándéka szerint több, értékesebb, mint a plátói szerelem. Tehát szó sincs arról, hogy önmagában a szexualitás bűnös dolog lenne. Pusztán arról van szó, hogy az a bűn, ha testével két ember hazudik egymásnak: eljátszik egy kizárólagos, teljes odaadást, holott a valóság egészen más.

Mindannyian emlékezünk a *Legyetek jók*, ha tudtok c. filmre: Cirifiscio szíve minden melegével, minden sejtjével szereti Leonettát. Ezt a gyönyörű szerelmet tönkre akarja tenni a Leonettát gyermekkorában megrontó biboros, s ezért odavágja Cirifisciónak: „Leonetta teste örzi az én ölelésemet.” Cirifiscio ezt a galád embert hasba szúrja. Az igazi szerelem nem elégszik meg töredékekkel, sértetlenül igényli a másikat. Az Egyház a törvényeivel ezt a teljességet szeretné biztosítani a szerelmeseknek és a házasoknak.

Az életben sokkal jelentéktelenebb esetekben is ragaszkodunk egy teljességhez. Az étteremben a pincértől joggal elvárjuk, hogy előtűnk bontsa fel a palackozott italt. Ha autót vásárolunk, szerelőt viszünk magunkkal, aki gondosan megvizsgálja a kínált kocsit, hogy nem karambolos-e, nincs-e valamilyen rejtett hibája. Nagyon bánkódunk, ha kiderül, hogy hamisított a hozzánk került pénz. S vajon ezt az igényességünket épp a legszentebb területen adjuk föl? A szexuális szabadosság pedig az élet legszentebb területét leszállítja a „próbálgatás”, az esetlegesség szintjére.

A meggondolatlanság ára

Amikor életre szóló sérülésről, pusztításról beszélünk, ebben semmi túlzás nem volt. Mezei Mária 50 éves érettségi találkozásán könnyek között idézte föl a 18 éves korában elkövetett abortuszát. Az ő figyelmeztetése mindannyiunknak szól: „... megláttam a vödörben a véres húscomót, cafattá tépett kis lábakat, s egy csöpp kis kéz utánam nyúlt... Szemből a könny, mellemből a tej megeredt, s elfolyt haszontalanul, mint az életem. Soha többet nem lehetett gyermekem. Vigyázzatok! Mondd meg mindenkinek, kiáltd mindenkinek: vigyázzatok! Szép szabadságokat önkéntes fegyellemmel őrizzettek! Ne csúnyuljon szabadossággá! A szerelmeskedés szennyes öröm. A kíváncsiság, nyugtalanság, szánalom, ajándékozási vágy – nem szerelem! A szerelem egyszeri és szent Titok. Lényege e Szeretet. Ha Ő vezet, előbb utóbb rátalálsz arra, aki keres....”

Farkas István piarista

Forrás: 777

Reviczky Gyula: Feltámadás

Fakadnak már a virágok,
Kiderül az ég,
És a föld most készül ülni
Drága ünnepét.
Szíveinkben, mint a földön,
Ma öröm legyen,
Feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Aki tanait gyűlölték,
Meg nem ölheték.
Nem rejtette sír magába
Égi szellemét.
Mert égből eredt, s nem
is volt
Születése sem...
Feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Kettős ünneplés azóta
Minden kikelet!
A mennyországé és a földé...
Ünnepeljétek!
Adjatok hálát, hogy ismét
Új világ terem,
S feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Aki tudja, mint töré fel
Sírját a dicső:
Aki látja, hogy a földön
Minden újra nő:
Gondoljon feltámadásra,
Mely örök hiszen...
Feltámadt az istenember
Győzedelmesen!

Adjatok hálát, s virágot,
Tömjént hozzatok.
Hallelujah! Hallelujah!
Zengje ajkatok.
Mert feltámadtok ti is
még
Valamennyien,
Mint az istenember egy-
kor:

Győzedelmesen!

A Paradicsom elszalasztásának hétféle módja

Nemrégiben, amikor fiatal bérmezőknek azt magyaráztam, hogy a Szentlélek hét ajándéka közül mit jelenthet a "félelem ajándéka", egy kép jutott az eszembe. Mindenki tudja, mennyire központi szerepet játszik a repülőgép a mi életünkben itt a szigeten. Ha meglátogatjuk "odaát" élő szeretteinket, vagy hazajövünk, munkába, nyaralni vagy tanulni utazunk, megyünk a repülőterre, zsebünkben a repülőjeggyel. Ha egyszer már megvettük a jegyet, csak egy dologtól tartunk: le ne késünk a gépet. Több napon át készülődünk az utazásra, és jó időben ki-megyünk a repülőterre, nehogy valami váratlan dolog miatt elkés-sünk.

Ilyen az istenfélelem. A mennybe vezető jegyet, az üdvösséget Jézus vére és keresztdozata által nyerjük el. Ebből a szempontból nincs félnivalónk: a jegyünk ki van fizetve! És a jegyünk az első osztályra szól! Az istenfélelem hátterében tehát ott van a bizonyosság, hogy Isten szeret minket, és megmentett minket a vétkeinktől (tehát nem az üdvösségünkkel kapcsolatos kétségekből ered). Viszont ezt a már megszerzett üdvösséget az ember elszalaszthatja, elronthatja és elveszítheti.

Hogy hogyan? Éppen ezzel szeretnék foglalkozni, „a Paradicsom elszalasztásának hét módjával”.

Az **első** mód a legismertebb: a halálos bűn elkövetése. Súlyosan és tudatosan rosszat cselekedni: itt a "súlyosan" szó azt jelenti, hogy a tíz parancsolat valamelyikét nem tartja valaki tiszteletben; a "tudatosan" pedig azt jelenti, hogy ezt "vakmerő arcátlansággal" teszi, szóval úgy, hogy teljesen tudatában van annak, hogy mit cselekszik, és kitart szándéka mellett.

A **második** mód talán a legegyszerűsebb út, amikor az ima helyett a gonosz erőit választjuk, hogy előnyöket szerezzünk. A mágiához és babonához való fordulás hűtlenség Is-

ten előtt, az ördöggel kötött szerződés, a lélek eladása.

A **harmadik** a legkönnyebb út. A pénz. „Egy szolga sem szolgálhat két úrnak”(Lk 16:13)” – mondja Jézus. A bálvány, a "Mammon" szolgálása annak minden velejárójával – a hatalommal, luxussal, az erővel, a testi kicsapongással és kényelemmel – együtt Isten közvetlen elutasítását jelenti, egy olyan széles és tágas utat, amely minden bizonnyal a kárhozatba vezet.

A **negyedik** út azoknak van fenntartva, akiket Isten elhív. Bárkik is legyenek, bárhol is legyenek, Ő a szemükbe néz, és azt mondja: „Jer és kövess engem”. Aki visszautasítja Istennek ezt a hívását, mint ahogyan a gazdag ifjú vagy a tékozló fiú bátyja tette, annak nehezebb lesz bejutnia Isten országába, mint a "tevének átmenni a tű fokán" (Lk 18:25).

Az **ötödik** módja annak, hogy lemaradjunk a mennyországról, ha megtagadjuk az irgalmasságot. A két adósról szóló példabeszédben – épp úgy, mint a Miatyánkban – Jézus nagyon világosan fogalmaz: aki nem bocsátja meg a sértéseket és nem engedi el az adósságokat, az nem részesülhet Isten kegyelmében. Mint az óceán fenekén fekvő kavics, a kőszív száraz marad, még ha el is merül Isten kegyelmében. Azzal, hogy ítéletet mond testvére felett, Isten helyébe helyezi önmagát.

A sötétségbe vezető **hatodik** út itt nálunk sajnos rendkívül elterjedt, sőt, helyi kultúránk része lett. A *Palé Moun Mal* (kreol nyelven: rosszat mondani másokról a hátuk mögött) nem valami viccelődés, hanem a Gonosztól származó társadalmi dráma, amely embereket öl, és minden bizonnyal megöli azoknak is a lelkét, akik használják, és azokét is, akik meghallgatják. Ez az út, amelynek lényege az, hogy nem tudjuk befogni a szánkat és megalapozatlan szavakat, pletykákat és rágalmakat terjesztünk, annál is inkább ártalmas a lelkünkre nézve, mivel erénynek álcázhatja magát, és Isten Igéje mögé bújhat, hogy minél többeket sározzon be és megbotránkoztassa a kicsinyeket.

Végül a **hetedik** út (amely valójában széles autópálya, ebben fut össze és ebből indul ki az összes többi út) – a büszkeség, a gög, a kevélység útja. A tragédia az, ahogy a sivatagi atyák mondják, hogy ez az út azoknak van fenntartva, akik már legyőzték a test szenvedélyeit; azokra leselkedik, akik úgy hiszik, úgy tudják, hogy ők már a tökéletesség felé vezető úton járnak. Néha még az is előfordul, hogy (valós vagy vélt) misztikus kegyelmek arra ösztönzik őket, hogy mások fölé helyezték magukat, és azt állítsák, hogy ők bizony ismerik az isteni akaratot. Vajon hány hívőt veszített el a farizeizmusnak eme szörnyű veszélye? És hány nagy szent mutatkozott meg ezzel szemben az alázatosságában, amikor szembenézett ezzel a kísértéssel? Legyen ez figyelmeztetés az erre csábulóknak.

Testvéreim, ez az áttekintés nem teljes, másrészt azonban biztosak vagyunk a Jézus Krisztusban való megváltásunkban, és tudjuk, hogy a mennybe szóló "jegyünk" az ő kereszten ontott vérenek árán lett kifizetve...

Jézus szeret benneteket.

Írta: David Macaire

Saint-Pierre és Fort-de-France érseke

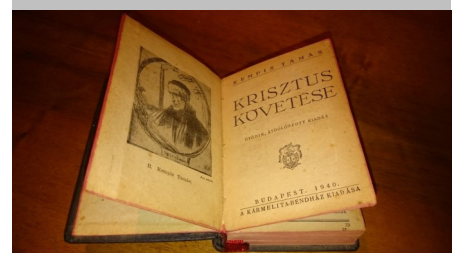
Hallotta?

Podcastként hallgatható a keresztény lelkiség klasszikusa

Kempis: Krisztus követése – letölthető

Utazás, sportolás vagy házimunka közben is hallgatható a 15. századi szerző életbölcességét. A művet a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár oldaláról töltheted le, vagy a youtube-ról:

<https://www.youtube.com/watch?v=vtAnogCSWt4>

Lackfi János:

Sejtzene

A nemzedékek üzennek a testen keresztül, a világon keresztül. Éppúgy kapargatom, gyűrögetem arcbőröm, ahogyan apám, amikor koncentrált vagy vissza kellett fognia magát. Széles gesztusokkal kísérem szavaimat, de néha elzárkózva összekulcsolt karjaim kalodájába zárom magam, éppen, mint ő.

A mély gondolkodás hajtúrás, fejbőrkaparászás. A lépcsőn járás a térdízület kattogása. Nemrég készült rólam egy ablakon kinéző fotó, amelyen arcomból előhívódott halott apám arca. Tán ő nézett át azon az ablakon, csak túlfelől.

A test feltámadását elhinni nehéz is, könnyű is. Apám összes gesztusa itt van bennem.

Ott voltam, mielőtt holttestét izzó kemencébe tették, erősen vágytam, hogy a szétesett hús újra összeálljon. Persze, ha Isten elragad képtelennek látszó birodalmába, akkor ennél hajmeresztőbb tapasztalatok is érnek majd.

A Teremtő puszta anyagból életet hív létre, hát ne tudná újra előcsalogni a szétesett anyagból elillant életet? Elméletileg tiszta, csak nehéz megélni emberésszel.

Egyszer külföldről hazatérőben erősen felidéződött bennem apai nagyapámék sashalmi házának környéke. Megnéztem a GPS-ben, milyen messze lehetek a nagyszülői portától. Húsz perc kitérő, sebj, nekivágtam. Sétálgattam a ház előtt, ahol gyerekkoromban többször is nyaraltunk, és köny-

nyek között imádkoztam azért, hogy nagyapám, édesapám és én találkozzunk majd odafenn, Isten színe előtt, ahol szégyenlősség nélkül összeölelkezhetünk és táncolhatunk, olyan testben, amely akkor adatik. Részegítő akácillat terjengett, ezt megszentelő jelnek vettem. Persze, aki nem hisz, vállat von: akác, na és?

Édesapám nem volt az érzelmek embere, és bár biztos voltam szeretetében, úgy éreztem, nem különösebben büszke rám és életemre, inkább helyteleníti, hogy szakmai, elvi dolgokban másképp gondolkodom, mint ő. Fájt nagyon, de nem tudtam mit kezdeni ezzel. Amíg élt, sose mertem erre rákérdezni, mintha lebéna volna a nyelvem.

Egyszer egy imádságban elhatároztam, hogy jelet kérek tőle onnan, ahol most van, abból a másik életből. És mivel az akácvirágzás egyszer már hozzákapcsolódott, gondoltam, ha büszke volt rám, küldjön akáccal kapcsolatos jelet. Merészség ez a tél közepén, de legalább egyértelmű lesz a dolog. Pár napra rá Szombathelyen jártunk feleségemmel, és házasságunkról adtunk elő. Az ott kapott ajándécsomagból két üveg akácméz is előkerült, az egyik ráadásul levendulás, a kedvenc illatom.

Nem sokkal később egy régen látott ismerősöm, akinek édesapám éppúgy az edzője volt, mint nekem, azt írta interneten, hogy büszke rám, pedig ez nem illeszkedett beszélgetésünk irányához. Szóval nehéz hinni a feltámadásban, de ha sejteink zenéjére fülelünk, még nehezebb nem hinni benne.

Forrás: Internet

Az Ég tartja a Földet

– Igazi sztárparádénak ígérkezik a készülő Szent Erzsébet-musical

Jóformán a teljes alkotógárda, a közreműködő színészek többsége megjelent január 10-én a fővárosi Damjanich utcában, a D50 Rendezvényközpontban, ahová sajtónyilvános olvasópróbát hirdettek. A sokszereplős, összművészeti igényű program célja az volt, hogy a szervezők bemutassák, hol tartanak Szikora Róbert, Zsuffa Tünde és Lezsák Sándor *Az Ég tartja a Földet* című musicaljének előkészületei.

A darab leendő kulisszái mögé tekintő hangolódás bevezetéseként a rendező, Cseke Péter osztotta meg gondolatait a sajtó munkatársaival és a széles körben népszerű műfaj iránt érdeklődőkkel. Amikor tavaly márciusban felhívta Lezsák Sándor, hogy elvállalná-e egy Árpád-házi Szent Erzsébet életét feldolgozó musical színpadra állítását, jóllehet mindent alaposan átgondoló típus, igazgatóként felelős döntéseket hozó, régi színházi ember, ezúttal azonnal igent mondott a felkérésre. Annak ellenére, hogy nem volt még szövegkönyv, dalok sem, csak zenei ötletek, alapok, dalkezdemények, amelyeket évekkorábban Szikora Róbert vázlatolt.

Elofvasta Zsuffa Tünde történelmi regényét, majd az alkotók csapatához csatlakozva egy hat hónapra tartó „kölcsonös tiszteleten, szereteten alapuló, egymást építő kritikaival serkentő, harmóniá-

ban és jókedvvel megélt” közös munka vette kezdetét. Ennek eredménye a tizennyolc színészt, nyolc gyerekszereplőt, nyolc énekesből álló ensemble-t, harminc táncost, kaszkadőröket, artistákat, összesen mintegy hetven főt felvonultató darab, amelynek – kettős szereposztású – ősbemutatójára április 8-án és 9-én, az Erkel Színházban kerül sor.

A musical negyvenhét jelenetét kiszolgáló látványos, korhű díszletet Szendrényi Éva, a pazar kivitelű jelmezeket Berzsenyi Kriszta tervezte. A zenei alap hangszerelője Kiss Gábor, a világítástervező Madarász Zsolt, a koreográfiát Benkő Dávid és Morvai Veronika készíti.

A címszerepre két nagyszerű orgánumú, beszédtechnikai modorosságok nélkül, szépen artikuláló, rendkívül muzikális, „éterien” éneklő fiatal művészt választottak: Györfi Annát és Békefi Viktóriát. Minden szempontból ideális Erzsébetek.

A sajtóeseményen részletek hangzottak el a műből: rövid jelenetek és persze néhány dal ízelítőként. (...)

A producer, Pataki András is ezt a reményt erősítette. Az áprilisi premiereket követően a musicalnek május elején is lesz még két előadása az Erkel Színházban, majd vidéki turnéra viszik a darabot. Nyáron többek között Szent Erzsébet szülőhelyén, Sárospatakon és a Fertőrákosi Kőfejtő és Barlangszínházban is bemutatják. (...)

Szerző: Pallós Tamás (Átvétel a Magyar Kurirtól)

Új teremtmény Krisztusban

„Mindenki, aki Krisztusban van,
új teremtmény.
A régi megszűnt és valami új va-
lósult meg.”
(2Kor 5,17)

Minden, amit Isten teremtett, nagyon jó (vö. Ter 1,31). Legcsodálatosabb alkotása az ember, akit szeretetből saját képére teremtett (vö. Ter 1,27), értelemmel és szabad akarattal ruházott föl. A valódi szeretet szabadságot ad a másoknak, hogy szabadon szerethessen. Az ember azonban nem tudott helyesen élni szabadságával. Rossz döntésének következménye, hogy eredendően jónak alkotott természete, rosszra hajlóvá lett. Az idő kerekét pedig nem lehet visszaforgatni, és a megtörténeteket meg nem törtéنتé tenni. Isten azonban maga sietett teremtménye segítségére a megtestesülésben, a megváltásban és a Vigasztaló elküldésében, hogy ne csupán kijavíttasson az ember eredendően jó természetén esett csorba, hanem minőségében valami merőben újat is kapjon Jézus Krisztusban: beemeltessen a Szentháromság szeretetegységébe. „Ahová ugyanis a Fő eljutott dicsőségben, oda kap meghívást az egész test, az Egyház reménységben” (Misekönyv, Urunk menybemenetele).

Az erre irányuló belső átalakulás a kegyelem által már itt a földön elkezdődhet az emberben. Ennek folyamatát tárja elénk Szent Teréz *A belső várkastély* című művében a lelki lakások szimbólumával, melyek az ember belső fejlődésének lehetőségére kínálnak esélyt. A teremtmény belső várkastélyában, vagyis önmagában Teremtője felé tart, aki személyiségének központjában lakozik. Az egyes lelki lakásokban mind a jó irányulások, mind a küzdelmeket leírja szentünk, amelyeket megélve számos kegyelmet kap a belső zárandók, s e kegyelmek révén egyre közelebb és közelebb juthat a benne lakozó Szentháromság egy Istennel való egyesülés megtapasztalásához. Hisszük, hogy Isten mindenkiben benne lakozik, létezésének pillanatától, a megszentelő kegyelemben pedig szabad útja van az egy Lélekben Jézus Krisztus által az Atyához (vö. Ef 2,18). A szemlélődés

isteni ajándékában, melyet nem lehet sem kiérdemelni, sem technikával elérni, ez a valóság válik megtapasztalhatóvá a hitben az ember számára. Nem pusztán Isten bennünk lakozásának tudatosításáról van tehát szó, hanem egy életbe vágó belső átalakulási folyamatról, amelyben a teremtmény fogékonyra válik benne lakozó Teremtője közvetlen megtapasztalására.

Az első három lelki lakásban elindul az ember a belső szabadság útján: törekszik megszabadulni a földi javakhoz való rendetlen ragaszkodásaitól, hogy ne azok kössék le belső figyelmét. Elkezd megtanulni belülről, Istenre irányultan élni, szerető párbeszédben Övele. Az evangélium segítségével megpróbál behelyezkedni Jézus földi életének eseményeibe, és tanul tőle, aki gyakran ment föl a hegyre egészen egyedül imádkozni (vö. Jn 6,15). El-elgondolkodik Isten adományairól, hálát ad értük, tisztán tartja szívét és tudatosan teszi a jót felebarátaival. Így éli a szemlélődés előfeltételeit a mindennapokban, s föl ismeri az ima és a konkrét élet elválaszthatatlan egységét.

A szemlélődés az Istennel való kapcsolatban olyan ajándék, melyben az ember megtapasztalja a Szentháromsággal való egyesülés boldogságát. Az ő lényege a szeretet, melybe a **negyedik lakástól** kezdve érzékelhetően fokozatosan belemeríti az imádkozót, aki öbenne találja meg nyugalomát. Szent Teréz úgy ír a szemlélődő ima egy-egy módjáról, ajándékáról, mint a kegyelem gazdagságáról. A *nyugalom imája* a szemlélődés kezdete, amikor az ember külső-belső mozgása lelassul, mind a test, mind a képességek (értelem, akarat) egyfajta mély nyugalomba kerülnek. A nyugalom imájában elmerülnek a képességek Istenben.

Jézus mondja: „Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű – és nyugalmat találtok lelketeknek” (Mt 11,29). **Az ötödik lakás** nagy kegyelme: az *egyesülő ima*, melyben Isten rövid időre felfüggeszti az érzékek és a

képességek működését, hogy az imádkozó egészen a Vele való, szeretetben történő egyesülésre tudjon figyelni. (Isten függeszti föl azok működését, és nem az ember éri el azt valamiféle belső összpontosítással.) A teljes ember (test, lélek, szellem) részesedik az egyesülő ima kegyelméből. Az isteni Szeretet tüze átizzítja egész valóját, és alakítja őt. „Aki bennem marad és én benne, az bő termést hoz” (Jn 15,5) – mondja Jézus.

Noha minden lelki lakásban kap az ember valamit a tarisznájába, melyet aztán mindenhová magával visz, ám a **hatodik lakásban** történik meg az a fordulat, amelyre az első öt lakásban készült: *alter Christus*-szá válik, Jézus fölviszi magával a Golgotára, vele együtt meghal, és mintegy „másik” Krisztussá lesz a kegyelem révén. Meghal benne a régi ember, hogy megszülethessen az új (vö. 2Kor 5,17), aki Krisztus képmása, az Atya fogadott gyermeke a Szentlélek által. „Hiszen meghaltatok, és életeket Krisztussal el van rejtve az Istenben” – olvassuk a Kolosszeieknek írt levélben (3,3).

A hatodik lakásban történik meg ez a fordulat, ezért a belső várkastély leírásában ez a lakás a legerjedelmesebb. A megannyi kegyelem, amelyről itt Szent Teréz ír, Isten vigasztalásai, mellyel erőt önt teremtményébe, és biztosítja őt arról, hogy minden pillanatban vele van. Az *elragadtatás* kegyelmében sokkal hosszabb időre, mint az egyesülő imában, az Úr felfüggeszti az ember érzékeinek és képességeinek működését, hogy zavartalanul élvezhesse a vele való tapasztalható egyesülés örömét. A *szellem röptéről* az elragadtatás egyik formájaként szól Szent Teréz, amikor az ember szelleme egy rövid időre elragadtatik – Szent Pál szavával élve – a harmadik égig, és titkos szavakat hall, amelyeket embernek nem szabad kimondania (vö. 2Kor 12,2-3). A *szívsebzés* kegyelmében pedig – mely szintén elragadtatásban adatik meg – úgy megsebzí az Isten szeretete, hogy az Utána való vágyakozás fájalmában égve, mintegy a földi purgatóriumban, teljesen megtisztul szeretete. Nem akar, és nem kíván mást, csakis azt, hogy folytonosan tapasztalhassa az Istennel való egyesülést. Amint a zsolttáros éneklí: „Isten, én Istenem, téged kereslek, utánad szomjazik a lelkem! Érted sóvárog a testem, mint a száraz, tikkadt, kiaszott föld” (Zsolt 63,2).

Jóakarát

"Én jót akartam, - s minden rosszra vált..."

Van-e szörnyűbb szó, szörnyűbb tőr-dőfés;

*Mellyel a szív magának ad halált,
S önnön hajába markol szaggatón
A kétségbeesés?!*

"Én jót akartam.

Zephirt vetettem, - és vihart arattam.

-

Szóltam a földnek: gyorsabban fo-rogj! -

S megindult alattam,

Mint a horkanó paripa, vadul.

*Egy téglá nem tetszett a templomfal-
ban,*

*Megmozgattam, - s a templom össze-
dőlt.*

Én jót akartam."

Mikor eljő az ítéletnek napja,

A végső nap,

S a maga jussát minden szív kikapja,

Mikor a Bíró rátekinthet merőn:

Egyensúlyozni bűnök tonnasúlyát,

Egy hópehely a másik serpenyőn,

Lángtengerek közt keskeny tejfolyó.

Kárhozat-földjén üdvösség-barázda:

Jóakarát - elég lesz ez a szó?...

Reményik Sándor

A béke és öröm a Szentlélekben immár osztályrész, amelyet folyamatosan élvezhet, kisebb megszakításokkal, mert néha az Úr rövid időre ismételtlen megengedi, hogy az ember szelleme is a hetedik lakáson kívül harcoljon képességeivel együtt. Óáltala, övele és őbenne küzd.

A szeretet életét éli, és minden szeretet, amit tesz, az által, aki magához vonta őt végtelen irgalmában. Hosszú és fáradságos az út idáig, de megéri bele-vágni, és a kegyelem erejében vállalni a küzdelmeket, hogy alkalmassá váljon az ember ennek a titoknak befogadásá-
ra, amely olyan ajándék benne, amit csak ki kell bontania.

Forrás: jelugsag

Johanna-Andrea nővér

Újabb vigasztalása az Úrnak: *a lélek fellángolása* vagy följongása, amint az evangéliumban olvassuk a mi Urunkról, Jézus Krisztusról: „Abban az órában följongott a Szentlélekben és így szólt: »Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura...«” (Lk 10,21). Az imádkozó önkéntelenül is elkezd di-csőíteni az Urat, és hálát ad Isten jósa-gáért, túlrad benne az öröm a fájda-lom minden nyoma nélkül. Az Isten *lélekkel való beszélgetéseinek* nevezi Szent Teréz a látomásokat, hallomáso-
kat, melyekben szintén vigasztal az Úr: közöl, felszólít, megerősít, cselek-vésre indít, bátorít... Megkülönbözteti a képzeleti és az értelmi látomást, attól függően, hogy a jelenséget melyik képességén át fogja föl az ember. A látomások, hallomások a szemlélődés kísérő jelenségei lehetnek, de nem lényegi

részei az Istennel való benső-séges kap-csolatnak, így a szem-lélődésnek sem.

A hatodik lakásban

számtalan megpróbáltatás éri mindazt, aki e belső zárandokutat vállalja: hosz-szantartó megszólások, betegségek, meg nem értettség (közvetlen környe-zete, illetve barátai részéről)... Nagy fájdalomban úgy tűnik neki, mintha soha nem tapasztalta volna Isten jelen-létét. Összeomlani látszik minden, ami eddig biztosnak tűnt. Mindezekben megéli Jézus elhagyatottságát a ke-reszten. – „Istenem, Istenem, miért hagyta el engem?” (Mt 27,46) – most szívből imádkozhatja ő is Jézussal. S nem lehet tudni, mindez meddig tart még... – „...a bennünk lévő régi ember veled együtt keresztire lett feszít-ve...” (Róm 6,6).

Az emberi lélek jegyese: a Fiú, Jézus Krisztus. Az Atya pedig egyszerre csak megadja neki a *szelle-mi eljegyzés* nagy kegyelmét a Szent-lélekben, melyben egyértelműen bizo-sítja, hogy örökre egymásban fognak élni. „Mert eljegyeztelek titeket egy férfinak, hogy tiszta szűzként vezesse-lek Krisztushoz” (2Kor 11,2) – írja Szent Pál a korinthusiaknak. Ezzel a **hetedik lakás** küszöbéhez érkezett az imádkozó, s a remény ellenére most még inkább reménykedjen (vö. Róm

4,18), és legyen állhatatos a megpró-báltatásokban, mert hamarosan megta-paszthalhatja a szellemi házasság ke-gyelmét, ha továbbra is tudatosan őbenne marad.

Szentünk a selyemhernyó hasonlatával él: az első lelki lakástól kezdve szövi a hernyó (az emberi lé-lek) azt a gubót (házat), amelyben az-tán meghal (a régi ember), hogy egy gyönyörű szép pillangónak (az új em-bernek) adjon életet. A hatodik lakás-ban pedig megtörténik a csoda, az iste-ni Nap, Jézus Krisztus hatására, aki az emberi szív mélyéről olyan meleget áraszt, hogy valósággal kicsalogatja a pillangót az új életre. Beviszi őt a Ki-rály a saját lakásába, ahol megüli vele a menyegzőt. Nem mintha már ne lett volna eddig is vele, hanem most ez a

valóság tapasztal-hatóvá vá-lik a hitben az ember számára. A *szelle-mi házasság-ban* az imádkozó szinte fo-lyamatosan tapasztalja az Istens-ben való életet. A fájdalomnak és hiányérzetnek semmi jele sincs, hiszen immáron számára is tapasztal-hatóan övé a Minden, és ezért itt már csaknem teljesen megszűnnek az elra-gadtatások.

A hetedik lakásban élő sem válik azonban valamiféle ember feletti emberré. Ember voltából adódóan to-vábbra is hibázik, bocsánatot kér és megbocsát. Adott esetben beleütközik emberi korlátaiba, melyek segítik őt az igazságban járni, hogy újra meg újra tudatosítsa: Isten kegyelme által az, aki (vö. 1Kor 15,10). Tapasztalhatóan Istens-ben él és Isten őbenne, de töré-keny cserépedényben van ez a kincse, hogy a nagyszerű erőt ne magának tulajdonítsa (vö. 2Kor 4,7), és szerető együttérzéssel legyen mások iránt. Az ember szelleme szinte folyamatos bé-két élvez a Királynál, képességei (értelem, akarat) azonban újra meg újra visszatérnek a külső lakásokba küzdeni. Elkerülhetetlen a jóért folyta-tott harc, mivel még a földön él.

Ezentúl is szenved kísértéseket, de olyannyira be van töltve Isten szeretet-ével, hogy nem kíván mást, csak őt.

Húsvéti üzenet

Egy kicsiny virágcsokor

A Húsvét örök üzenetének újbóli felismeréséhez Hugo Simberg finn festőművész egyik művét hívjuk segítségül. A sebesült angyal c. festményét, amely egyáltalán nem húsvéti jelenet, 1903-ban készítette. Az ábrázoláson három személyt látunk. Kettő közülük, talán ifjak mindketten, egy angyalt szállít egy hevenyészve összetákolt hordágyon. Háborúba illő jelenet. A kép komor, szomorú, az egyik ifjú komoran előre néz, a másik szemrehányóan reánk tekint, mintha ezt kérdeznék: látjátok, mit tettetek?

A két szélső, sötét ruhás alak között ott a harmadik szereplő, a sebesült angyal. Ül a

hordágyon, lábai lelőgnak, háta görnyedt, két kezével fogózkodik, feje előre bukik. Ami döbbenetes, hogy szárnya törötten lóg, egy helyen véres is, a szeme pedig bekötve. Mintegy üzeni számunkra:

mily törekeny az, ami jó! Mily sérülékeny a jó! Mitől lett ilyen? Hol leltek rá? Hova viszik? Nyitott kérdések, melyre a szemlélőknek kell választ adnia.

Azonban a képet jobban megfigyelve észrevesszük, hogy ez a nagyon fiatal, szép arcú, bekötözött szemű, törött és vérfoltos szárnyú angyal az egyik kezében egy kis csokor virágot szorongat. Lehet, ezért a kicsiny virágcsokorért lett véres és törött a szárnya, ezért van bekötve a szeme. De a kicsiny virágcsokrot nem engedi el. Nem hagyta el. Tartja, szorítja, mint féltve őrzött kincset, mely számára mindennél fontosabb, mely életi és tartja benne a lelket.

Kedves Testvéreim! A fehér ruhás angyalról a keresztyén embernek eszébe jut egy másik fehér ruhás alak, és pedig a bibliai húsvéti történetből, amint az üres sírban Krisztus feltámadását hirdeti: „És amikor be mentek a sírboltba, látták, hogy egy fehér ruhába öltözött ifjú ül jobb felől,

és megrettentek. De az így szólt hozzájuk: Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették. De menjete el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy előtettek meg Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek.” (Mk 16,5-7 RÚF 2014)

Ez az üzenet oly törekeny, oly kiszolgáltatott, oly zsenge, ám kincset ér! Mint a képen a sebesült angyal kezében a virágcsokor, melyet esés közben, fájdalom ellenére, összetört szárnya és bekötözött szeme/feje illetve reménytelen állapota ellenére sem engedett el.

Istennek üzenete ez, amely beleszól az életünkbe. Oda, ahol a hátunk meggörnyedt, ahol az élet csapásai

érték, ahol szárnyunkat szegték, ahol az átélt események következtében megsebesültünk. Oda szól Isten húsvéti üzenete, ahol összetörtünk, ahol magunktól járnunk nem tudunk, ahol az élet reménysége elszállt. De

ott, ahol elhangzik Istennek húsvéti üzenete, a hervadó mezők felett is kinyílik a reménység virága. Ott eljut hozzánk egyetlen esélyünk híre. Ott belekapaszkodunk ebbe az üzenetbe, erősen megragadjuk és el nem engedjük. Betegnek reménysugara, haldoklónak ereje, összetörtnek hite ez az üzenet. Mert arról szól, hogy e csodálatos, törekeny örömezenet életben tart! Általa Isten tart életben, és hirdeti új jövődöt számunkra, a mi Urunk, a Feltámadott Jézus Krisztus által.

Isten reményt adó üzenete emelje fel a lehajtott fejeket, tegye látóvá a szemeket, gyógyítsa be a sebeket, hordozzon a hitnek szárnyain! Áldott Húsvétot kívánok!

**Dr. Bekő István Márton lelkip.
Székelyudvarhelyi Bethlen-
negyedi református egyházközség**

Forrás: Internet

PILÁTUS UDVARÁN

Már fejsze csattog hajnal óta, tompán zuhog a kalapács. Ma valakit még megsiratnak, Krisztus, vagy Barabás...

Sorsdöntő óra súlyosul rám. Pilátus zsúfolt udvarán mind a ketten előttem állnak, Melyiket akarom?

Barabás ... úgy áll, mint az élet. Daccal hátrafeszül a nyak. Merészen villanó szemében Tüzek parázslanak.

Mozdul acélos karja, Feszíti, törne már elő gátat szakító áradatban a lázadó erő.

Pogány hatalom ... pogány szépség és pogány élni akarás. Igen, a testnek és a földnek Krisztus, vagy Barabás?

Farizeusok bujtogatnak: "Te Barabással vagy rokon, Tenlázadásod lásd meg ott a merész vonásokon!

Te megtagadod ezt a földet? Te megtagadnád magadat? Krisztust feszítsd a keresztre, Barabást ne tagadd!

Ők nem élhetnek mind a ketten, S melyik idegenebb neked? Annak a szemnek tiszta fényét el se viselheted.

Bélpoklos, rút tisztátalanak érzed magad, ha rád tekint! Feszítsd meg Őt, feszítsd keresztre, hogy úr lehess megint!"

A fejsze is utolsót csattant, nem suhog már a kalapács. Kész a keresztt és vár és kérdez: Krisztus, vagy Barabás?

Pogány erő és pogány szépség ... Tagadjak mindent ... magamat? ... "Barabást feszítsd meg, Pilátus, Krisztus legyen szabad!"

Azóta is nap mint nap jó a sorsdöntő súlyos perc felém, s új választásra hív: Ki éljen? Ki éljen? Ő vagy én?

Én ... földi, poklos és fekélyes ... Ő olyan égi, tiszta, más. És mégis Ő, a Krisztus éljen, Sohase Barabás!

Elébe hullok, s tisztasága ítél, megfeszít, eltemet, Aztán keze, - újjáteremtőn érinti lelkemet.

Túrmezei E.

Az elengedés napja

Próbálom felidézni és visszahívni az emléket arról a napról. Az évek porát lefújni róla, mint ahogy egy régi képet szabadítunk ki az idő ráarakódott rétege alól. Emlékszem, nagy izgalommal vártuk Galilea egy kis szegletében, hogy végre ránk köszöntsön az engesztelés napja, a jóm kippúr, ahogyan mind a mai napig nevezik Izráel fiai. Leálltunk a munkával. Elcsendesítettük az egyébként állandóan szóló zenét az udvarban. Böjttöltünk, egész nap nem vettünk magunkhoz sem ételt, sem italt. Valahogy tudatosan vagy tudat alatt átadtuk magunkat annak a lüktetésnek, ami átjárta az országot azon a meleg októberi napon. Merthogy tényleg minden megállt és szinte megízlelte az örökkévalóság örömét. Délután a kihalt autópályán gyalog vonultunk át a közeli város zsinagógájába, hogy – ha csak rövid időre is – részt vegyünk a huszonnégy órás tóraolvasáson és imádkozáson. Elképedtem a máskor sűrűn koptatott aszfalton bandukolva, hogy egyetlen napra tényleg elnémulhat egy egész ország, hogy vallásos és nem vallásos zsidók egyaránt felfüggesztik a napok szokványos folyását, és komolyan veszik az évezredekkel ezelőtt adott utasítást:

„Örök rendelkezés legyen ez nektek: a hetedik hónap tizedik napján tartatok böjtot, és ne végezzetek semmiféle munkát, sem az, aki közületek való, sem a közöttetek tartózkodó jövevény. Mert ezen a napon végezzetek engesztelést értetek, hogy megtisztítsanak benneteket, és megtisztultok minden vétetekről az Úr színe előtt” (3Mózes 16,29-30).
Valóban örök rendelkezéssé lett. A békesség tökéletes megtestesüléseként vonult be ez a nap az életembe. Valami furcsa és megmagyarázhatatlan módon közel került egymáshoz a látható és a láthatatlan világ. Egy nap, amikor a tanítások szerint minden bűnünkért, vétünkért, törvényszegésünkért elégtételt

lehet kapni. Ízlelgetni kell az „engesztelés” szavát. Talán éppen azért, mert sértődéseink és az egymásnak okozott sebeink olyan gyakran és olyan mélyen szántják fel az emberi szívet – akár sajátunkat, akár általunk másokét – hogy egyszerre azt gondoljuk, ez a világ folyása és a dolgok normális menete. A jóm kippúr azonban új perspektívát kínál Isten népe számára: figyelmezteti az embert a sérülések valós veszélyeire, és felajánlja a gyógyulás mennyei receptjeit.

Csakhogy az engesztelés és elengedés folyamata, a kegyelem nem automatikus. Áldozatot követel: annak idején bikát, nagypénteken Jézust. Elfogadni a váltságot, az elengedés és megbékélés ajándékát szintén nem megy csettintésre. A munka felfüggesztése és a böjt nem külső körítésként jelenik meg ebben a napban, hanem a komolyság hangnemére szólítja fel az embert. Számvetésre indít, nem azért, hogy múltbeli sérelmeinket újra és újra elővegyük és rágódjunk rajtuk, hanem azért, hogy súlyt kapjanak hibáink, hogy emberi mulasztásaink vagy mások ellenünk elkövetett vétkei a maguk valójában és fájdalmában állhassanak előttünk. A csendben, a befelé figyelésben pedig a menny hangjai felélékülnek az arra figyelő ember számára. A megtisztulás ígérete és a békesség Isten és ember, ember és ember között így válik igazán hathatósá a világon.

Üres autópályák, elnémult rádiók, munkaszünet. Van ebben a látképben valami földtől elrugaskodott szín. Az örök békességre, a könnycseppek letörlésére, a fegyverek elnémulására, a halál végső legyőzésére készít fel. A böjt nem romantikus túlvilágiság, hanem annak a bizalomnak a befogadása, hogy a vétkeinkért adott áldozatot engeszteléssel fizette meg az Isten. Örök rendelkezés ez.

Homoki Gyula
Átvétel a Tesó blogtól

Egyházközségi farsang

A szőlősgyöröki Szent Imre Községi Ház programjait farsangi összejövetellel nyitottuk meg. Nagy izgalom és várakozás volt bennem, hisz ilyen „buli” még nem szerveztünk. Az ötlet nagyon tetszett, szívesen részt vettem az előkészületekben.

Támogatókat is szép számmal találtunk, gyűltek a tombolatárgyak is. Körülbelül ötvenen lehettünk végül. Minden településről jöttek érdeklődők, többen a gyerekeiket is hozták. Érkeztek vendégek Nagyatádról, Nagybjamból, de még Böhönyéről is.

Lóránt Atya természetesen ezt a napot sem bízta a véletlenre. Szó sem lehetett róla, hogy csak úgy „farsangoljunk”. Minden korosztály számára érdekes vetélkedővel indítottunk. Igazi verseny alakult ki. Ezt követte asztalonként a társasjáték. Amíg a nagyobb gyerekek ebben is részt vehettek, addig a kisebbek is jól elfoglalták magukat a galérián.

Mindközben asztalra kerültek az otthonról hozott finomságok is. Hurka, kolbász, fasírt és a sokféle pogácsa és sütemény. Az igazi meglepetést a frissen sütött túrófánk okozta.

Közben, hogy fokozódjanak az izgalomok, több alkalommal is húztuk a tombolákat. A sok szép tárgy között igazán szépen mutatott az ajándékcsoomag, a kenyérpíró, és a torta. A fődíj pedig egy igazi, erre az alkalomra dedikált Simon András grafika volt, melyet Gyurákovics Ági vihett haza.

Mindezek után még lehetett fokozni a hangulatot, hisz az éneklés következett. Kedvünkre választhattunk, majd közösen énekeltünk. Igazi retró hangulat lett. Ez volt az est csúcspontja.

Kilenc óra körül indultunk haza, s mindenki nevében mondhatom, hogy még sokkal jobb hangulatban, mint ahogyan érkeztünk.

A mai szomorkás, bezárkózott világunkban nagy szükség lenne az igazi, összetartó közösségekre.

Köszönjük Lóránt atyának az ötletet, a szervezést, a jó programot. Mindenki másnak pedig a részvételt, hisz már csak azzal örömet okoztak, hogy együtt tölthettük ezt a pár órát.

A szőlősgyöröki híveknek pedig még sok ilyen tartalmas programot kívánok a vadonatúj közösségi házukban.

Ritecz Erika,
Lengyeltóti

Kondor Katalin

Mi van, mi lesz, mi volt?

Hogy a történetírók miképp fogják dokumentálni és majdán magyarázni a jelen időszak történéseit, az a jövő titka

Mindenesetre most, ezekben a hetekben elképesztő az a gondolatkavalkád, ami a vélemények színpadán fellelhető. Megszólal itt az orosz–ukrán háborúságról a világ politikai elitje, legyen arab, amerikai, európai, szakértő, civil, kibombázott áldozat, politikus és önjelölt politikus, véleményvezér, mindenki mondja a magáét. Azt, ami szerinte van, amit lát. Persze az ember lényegében többnyire a magáét mondja, a vélemlénytolvajok kivételével, és ez rendjén is volna. Legalábbis amíg a számítástechnika időt zsugorító feltalálói hagyják, hogy bárki megoszthassa a véleményét bárkivel. Am már arra is van elég példa, hogy nem mindig hagyják.

Egyelőre most csak az információkavalkád nehezíti eligazodásunkat a felfordult világban, ahol hirtelen mindenki háborús szakértő lett, állítólag már a főként ifjak által használt TikTok nevű internetes alkalmazás segítségével is közölnek háborús híreket, mi több, tippeket is adnak a harcosoknak.

Ez a felszín, ami fecseg. Ám ami ennél fontosabb, hogy hallgat a mély. Egyelőre legalábbis mélyen hallgat, és ez is nehezíti a tisztánlátást. Csakhogy semmi sem tökéletes, olykor hiba csúszik a gépezetbe, és néha mégis kikandikál a mély. S fecsegni kezd. Mert mit gondoljunk arról a különös bírálatról, amelyet a neten olvashattunk, hogy Ukrajna budapesti nagykövete egy zártkörű konferencián azt találta mondani, szégyelljük magunkat mi, magyarok, mert március 15-re készülve ahelyett, hogy a szabadság mellett (mármint az övék mellett) kiállnánk, mi a rezsicsökkentésről beszélünk.

Na erre mondják, ne kommentáljuk, mert önmérséklet is van a világon! Mármint az úriemberek viselkedésárában. Egy-egy ilyen elszólás amúgy a nagypolitika arcát is jól megmutatja. Arról szól, pontosabban arra figyelmeztet, hogy mindent a nagypolitika szemszögéből ítéljünk meg, függetlenül attól, hogy más a szemüvegünk. Bizony más, és ez így van rendjén. Már csak azért is, mert tudjuk, hogy a levéltárakban őrzött történelmi dokumentumok nem az emberi lelkek szenvedéseinek a dokumentumai, hanem a hivatalos iratokéi. Pedig a valódi történelem ismeretéhez talán sokkal jobban hozzátartoznának az emberek által megélt szenvedések, megpróbáltatások, rettenetes, néha meg felemelő történetek, mint a nagypolitika gögös kijelentései. Például a fentebb emlegetett ukrán nagykövet magyar történelmi ismeret nélkül, 1848 jelentőségét figyelembe sem vevő kioktatása. Olyasmiről beszélt, amiről nincsenek ismeretei. Mi, magyarok tudjuk, mi volt 1848–49-ben, és azt is tudjuk, mi folyik most. Háború. S még arról is vannak ismereteink, hogy az ukrán nép függetlenné válásának mily szomorú, véres, sok áldozattal járó történeteit őrizte meg a becsületes emberek emlékezete. Évszázadokra visszamenően.

Mi több, azt is tudjuk, mi történt a Majdanon, kik tették rá az ukrán gazdaságra a kezüket, kik próbálkoztak és próbálkoznak az ország hajóját kormányozni az elmúlt pár évtizedben, nem túl sok sikerrel. És tudunk még egy sor tényről, ami van. Ami a jelen. Nagykövet asszony viszont – kijelentéséből következtethetően – sem a jelenlegi magyar helyzetet nem ismeri, sem a magyar történelmet. Bölcsebb lett volna tehát, ha hallgatott volna. Szerényen megjegyzem, a mi rezsicsökkentésünket, az erre szánt forrásokat a jelenben eléggé megtépázza a nagykövet asszony hazájából ide érkező menekültek ellátása, elhelyezése, mert az is pénzbe kerül. Ám meleg szívvvel adjuk. Mindez a jelen.

Az, ami van. Beleértve nagykövet asszony kommentárjait is.

Azt, ami lesz, talán csak Nostradamus tudná megjósolni, ha élne. Ám tudjuk, neki is voltak tévedései.

Tetszik, nem tetszik, a tragédiák – a velünk szomszédos Ukrajna tragédiája is – sok olyan tény felszínre hoznak, amelyek eligazodásunkat szolgálják, már ha nem hamisak, és a jövőt is alakíthatják. Nem mindig úgy, ahogy szeretnénk. A napokban derült ki például az is, hogy több gyógyszerkísérlet végző, amerikai tulajdonú laboratórium is található Ukrajna területén. Ezzel a nem kis gyanút keltő ténnyel mit kezdünk? Mondjuk, hogy nem így van? Állítsuk, hogy mindezek békés céllal működnek? Kapunk választ, hogy igaz-e a hír? Aligha.

Tehát – még ha az idő sok esetben a titkok feltárulásán dolgozik is – hallunk-e vajon valamikor őszinte választ erre a kérdésre? Meg sok más kérdésre is? A jelen megítélése sem könnyű feladat tehát.

Éppen ezért hagyjuk most a kiszámíthatatlan jelent és a még kiszámíthatatlanabb jövőt. Támaszkodjunk kicsit a múltra. Arra, ami volt, de mégis máig hatással van ránk, akár szép volt, akár tragikus. S amit letagadni (elfelejteni, eltörölni!) nem szabad.

A hőseit sem, a Júdásait sem. És 1848-at sem, bárki „tanácsolja” is. S ha már hajdanvolt magyar területekhez közel folyik most egy olyan háború, amelynek kimenetelét nemigen látjuk, gondolatban menjünk Munkácsra, a Latorca völgyébe, ahol a híres és sokat látott vár áll, amelyet bántott, azaz ostromlott a tatár, a Habsburgok, és amelyben sok évszázadon át „zajlott” a magyar történelem. S amely ma Ukrajna területén található. De túlélte a viharokat, és most szebb, mint valaha.

Vagy menjünk el Verecke híres útján a honfoglalási emlékműhöz, a hajdani határhoz, ahol először a millennium idején emeltek obeliszket. Ezt a szovjetek lerombolták. Elkészült egy új 2008-ban, amelyet azóta mondhatni rendszeresen lefestenek, olykor felgyújtanak, meggyaláznak mindenféle titokzatos emberek, de az ott élő magyarok megannyiszor újra rendbe hozzák. Ukrajna területén. Ez is történelem, nem csak az, ami most zajlik a világ szígyénére. Ukrajna területén.

PINTÉR BÉLA FACEBOOK OLDALÁRÓL

A kommunista diktatúrák áldozatainak emléknapja apropóján szeretném elmesélni a saját kis sztorimat, ami a '80-as évek vége felé esett meg velem.

Ez csak egy kis szösszenet, nem hasonlítható össze az áldozatok szenvedéseivel, mégis, így kicsiben is mutatja a rendszer önteltségét. Nyolcadikos voltam, épp felvételre készültem a zeneművészetire. Akkoriban már érezni lehetett némi lazulást a rendszer szorításán, és ez kicsi mozgásteret adott nekünk serdülő kamaszoknak is. Az iskolaköpeny (!) ujját pl. feltűrhattük, és a tanár már nem szólt ránk.

A köpenyre pedig kitűzőket raktunk I ❤️ tagga, I ❤️ Gorbacsov, I ❤️ peresztrojka...
...és akkor a kis sztorim:

Mint említettem, a zeneművészetire szerettem volna jelentkezni, és hát itt elengedhetetlen volt, hogy az ember dicséretes ötös legyen énekzenéből.

Ének óra következett, (ez volt az egyetlen tantárgy amit szerettem) teljes nyugalomban ültem a helyemen, az új idöket éltető, feljelvényezett iskolaköpenyemben.

A régi idök élharcosának számító énektanárnak persze nem tetszett ez a fajta lezserség, és nemtetszésének természetesen hangot is adott.

-Pintér, gyere ki!

Kimentem.

-Mik ezek rajtad?

-Jelvények.

-Jó, hát ha ennyire odavagy a Szovjetunióért, akkor felelősképpen énekeld el a szovjet himnusz.

-Nem szeretném elénekelni.

-Ha nem énekled el, egyest adok, és nem lehetsz dicséretes ötös énekből.

-Nem baj, akkor sem szeretném elénekelni.

Beírta az egyest...

A felvételin ez volt az első kérdés:

"Maga miért nem dicséretes ének-zenéből?"

Elmondtam a sztorimat.

Felvettek.

PILHÁL GYÖRGY

Istentelenek

Böjte Csaba ferences rendi szerzetes arra kéri híveit, imádkozzanak, hogy az ukrán államférfiaknak legyen bölcsessége kiegyezni „a testvérnépekkel”.

Milyen egyszerűen ki lehetne fogni a szelet az oroszok vitorlájából, azzal, ha az ukrán állam kiadna egy törvényt, amelyben mindenkinek garantálná az anyanyelvi oktatást Ukrajna egész területén, úgy, ahogyan Európában mindenütt az megvan! – írja közösségi oldalán. – Vagy ha a két szakadár megyének találnának egy sajátos autonómiát, mely az ellentétes érdekeket egyezteteti.

A posztból megtudjuk azt is, hogy az ukrainai menekülők üdvéért a befogadó csobánkai otthon kápolnájában szentmisét tervez celebrálni Ferenc pápa szándéka nyomán, hogy a világunk minden ember számára békés otthonná váljon.

Főlemelő szándék.

Hiszek a szeretet végső győzelmében – írja Böjte Csaba –, az Istentől jött igazi jótett nem fáj senkinek!

A mondat második felében nem vagyok biztos. A Hvg.hu például ezzel a gunyoros címmel tudósít a bejegyzésről: Böjte Csaba egy mondattal megoldotta az orosz–ukrán konfliktust. Majd afféle lábjegyzetként hozzáteszi:

Az imádkozás a történelem folyamán pontosan annyi tankot állított meg, mint az Imagine (John Lennon dala) köztéri éneklése. Ezek ilyenek. Ezeknek az imádság, az Istenhez fordulás semmit nem jelent. Legfőbb alkalmat az aljaskodásra. (Ezek még Dobó István imáját is kiröhögnék: Istenem! [...] Te látod a mi kis romladozó várunkat s benne ezt a maroknyi, elszánt népet [...] Ha kell a mi életünk, vedd el, uram, tőlünk! [...] Csak ez az ország maradjon meg!)

Istenem, kikkel élünk egy hazában!

TÚRÓFÁNK

Hozzávalók 4 fő részére:

25 dkg liszt
25 dkg túró
1 zacskó vaníliaşcukor
1 zacskó sütőpor
2 evőkanál cukor
1 csipet só
3 egész tojás
1 evőkanál tejföl

Elkészítés:

Az összetevőket összekeverjük, összegyúrjuk. A masszából kis gombócokat formálunk olajos vagy vizes kézzel. A gombócokat forró, - a lábost nagysá-

gától függően - 5-8 dl olajban kisütjük. Ne rakjuk tele egyszerre a lábost, mert sülés közben dagadnak.

És vigyázzunk, hogy ne is ragadjanak össze, mert különben nem tudnak átfordulni maguktól. (Tehát nem kell piszkálni őket sütés közben.) Lassú tűzön süssük, hogy ne csak a külseje legyen aranybarna, hanem belül is átsüljön.

Ízesítésre porcukrot hinthetünk rá, de még finomabb lesz házi készítésű sárgabarack lekvárral.

Jó étvágyat kíván a fánkokhoz Bánhidi Gyula Balatonfenyvesről!

Jó étvágyat kívánunk!

HÚSVÉTI MISEREND, 2022

Április 8-9-10. (péntek-szombat-vasárnap) Csak Lengyeltóti!	Nagybőjti lelkigyakorlat Vida Zoltán siófoki káplán úr vezetésével Péntek, szombat: du. 4 órától gyóntatás, 6 órától szentmise lelkigyakorlatos beszéddel. (Ezekon kívül nem lesz gyónási lehetőség külön időpontban!) Vasárnap de. 8.00 gyóntatás, ½ 10 szentmise lelkigyakorlatos beszéddel. <u>Másutt ezen a vasárnapon nem lesz szentmise!</u>
Április 14. nagycsütörtök	18.00 Nagycsütörtöki szertartás Csak Lengyeltóti!
Április 15. nagypéntek	18.00 nagypénteki szertartás csak Lengyeltóti
Április 16. nagyszombat	Reggel 8 órától este 8 óráig szentsír látogatás (csak ekkor!) a falvakban: Lengyeltóti, Szőlősgyőrök, Öreglak
Április 17. húsvétvasárnap	Hajnali 5 óra: vigília szertartás Lengyeltótiban 8.00 szentmise Öreglak ½ 10 szentmise Lengyeltóti 11.00 szentmise Szőlősgyőrök 13.00 szentmise Gyugy
Április 18. húsvéthétfő	8.00 szentmise Öreglak ½ 10 szentmise Lengyeltóti 11.00 szentmise Hács
Április 19-20.	A plébánia zárva. Szertartások sincsenek.

Tavaszi egyházközségi kirándulás, május 21.

Sümeg: Püspöki Palota
Halimba: Dr. Szalai Miklós Gyógynövényes kert
Pápa: Esterházy kastély, Kékfestő Múzeum
Várkertfürdő
Indulás: 7.00
Érkezés: 22.00-23.00
Jelentkezni az autóbusz feltöltéséig lehet.
Részvételi díj: 8.000 Ft
Mindenkit szeretettel várunk!

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebania@hotmail.com, honlap: toti.plebania.hu

Telefon: 30/4976520